

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 372/08-125

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť B. Š., S., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a 3, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru, odboru boja proti korupcii Bratislava v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-157/BPK-B-2005, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/05, postupom Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. BB-Pšv 1/06 a jeho uzneseniami z 19. januára 2007 a 9. marca 2007, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 a jeho uznesením z 29. marca 2007 a postupom Ústavu na výkon väzby Bratislava a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Š. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2007 doručená sťažnosť (doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 13. júla 2007 a 26. októbra 2007) B. Š., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 8 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 2 a 3, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „úrad boja proti korupcii“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-157/BPK-B-2005, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/05, postupom Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. BB-Pšv 1/06 a jeho uzneseniami z 19. januára 2007 a 9. marca 2007, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 a jeho uznesením z 29. marca 2007 a postupom Ústavu na výkon väzby Bratislava (ďalej len „ústav na výkon väzby“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo vyšetrovateľom Krajského úradu vyšetrovania v Ostrave oznámené trestné stíhanie jeho osoby vedené pod ČVS: KW-201/20-94 pre trestný čin podvodu v štádiu pokusu spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona Českej republiky. Táto skutočnosť bola sťažovateľovi oznámená 11. novembra 1994.

V predmetnej trestnej veci bol sťažovateľ vo väzbe v Českej republike od 11. novembra 1994 do 30. apríla 1998. K jeho prepusteniu došlo z dôvodu vykonania maximálnej prípustnej dĺžky trvania väzby v trestnom konaní.

Z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa a nemožnosti zabezpečiť jeho účasť na hlavnom pojednávaní Krajský súd v Ostrave 27. septembra 1999 vylúčil trestnú vec sťažovateľa z konania vedeného pod sp. zn. 32 T 19/97 na samostatné konanie vedené pred týmto súdom pod sp. zn. 45 T 12/99.

Pretože išlo o občana Slovenskej republiky, Krajský súd v Ostrave podľa § 383b ods. 2 Trestného poriadku Českej republiky 5. septembra 2002 rozhodnutím sp. zn. 45 T 12/99 odovzdal trestné stíhanie proti sťažovateľovi na konanie príslušnému súdu Slovenskej republiky.

Na základe žiadosti Ministerstva spravodlivosti Českej republiky č. 2656/2002 MO-M zo 17. októbra 2002 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky rozhodnutím č. k. V GPt 500/02-10 zo 7. novembra 2002 podľa § 421 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdom – Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) prevzala trestné stíhanie sťažovateľa s tým, že rovnako podľa Trestného zákona Slovenskej republiky stíhaný skutok vykazuje znaky pokusu trestného činu podvodu spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, pre ktorý bolo sťažovateľovi následne vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Bratislave ČVS: KRP-190/OVEK-Ba-2004 z 20. decembra 2004.

Zo sťažnosti a z jej príloh bolo ďalej zistené, že sťažovateľ sa od 14. januára 2004 nachádzal vo väzbe v Maďarskej republike, kde bol zadržaný policajnými orgánmi pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu a iných trestných činov a následne vzatý do väzby na základe rozhodnutia „*Centrálneho Oblastného súdu v Pešti*“ č. 22. B. VI-VII 4705/2004.

Vzhľadom na prebiehajúce trestné stíhanie sťažovateľa slovenskými orgánmi a nemožnosťou zabezpečenia jeho prítomnosti na úkonoch trestného konania špeciálny súd 13. januára 2006 vydal pod sp. zn. BB-Pšv 1/06 na sťažovateľa Európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „zatýkací rozkaz“), na základe ktorého 28. marca 2006 Metropolitný súd v Budapešti rozhodnutím č. 9. B. 115/2006/9 nariadil zadržanie a vydanie sťažovateľa do Slovenskej republiky s tým, že k výkonu zadržania a vydania môže dôjsť v čase zrušenia vyšetrovacej väzby nariadenej v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi v Maďarskej republike, resp. po právoplatnom ukončení trestného konania a výkone trestu odňatia slobody uloženého v tejto veci v Maďarskej republike. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Metropolitnej súdnej tabule v Budapešti č. 5. BKf. 10310/2006/5 z 12. júna 2006.

Na základe uvedených rozhodnutí bol sťažovateľ 18. januára 2007 o 11.30 h vydaný orgánmi Maďarskej republiky slovenským orgánom.

Sudca špeciálneho súdu pre prípravné konanie u uznesení sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 19. januára 2007 podľa § 72 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „nový Trestný poriadok“) vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu, ako to vyplýva zo zápisnice špeciálneho súdu z 19. januára 2007 o výsluchu sťažovateľa, ktorý prechádzal rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby, sa sťažovateľ vzdal práva podať sťažnosť, a to aj za osoby, ktoré mohli podať sťažnosť v jeho prospech.

Špeciálnemu súdu bola 16. februára 2007 doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú sudca pre prípravné konanie 9. marca 2007 po predchádzajúcom výsluchu sťažovateľa uznesení sp. zn. BB-Pšv 1/06 zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd 29. marca 2007 uznesení sp. zn. 1 Tošs 16/2007 na neverejnom zasadnutí rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti okrem iného uviedol:

«... Tr. stíhanie je vykonávané pri nenaplnení/neexistencii znakov skutkovej podstaty tr. činu. Vyšetrovateľ Krajského Riaditeľstva PZ v Bratislave dňa 20. 12. 2004, uznesením k ČVS: KRP-190/OVEK-BA-2004 začal trestné stíhanie a súčasne - v mojej neprítomnosti a bez oznámenia - začal ma (podľa § 163 ods. 1 TP) stíhať ako obvineného za tr. čin podľa § 8 ods. 1 k § 250 ods. 1, 4 k § 9 ods. 2 TZ č. 140/1961 Zb.

... Text obvinenia, t.j. popis tr. činu nešpecifikuje presného potencionálneho poškodeného, ani presnú potencionálnu škodu.

... Neskôr vyšetrovateľ PZ - Úrad Boja proti Korupcii v BA pri výsluchu dňa 20. 2. 2007 - po mojich viacerých, aj písomných námietkach o neexistencii potencionálneho poškodeného a potencionálnej škody - doplnil text obvinenia s tým, že poškodeným mala byť Č. S. a. s. (ďalej ČSas) až do výšky plnenia ručiteľského záväzku (spis str. 59 ods. 4).

... obvinenie vyšetrovateľa PZ SR sa nezakladá na pravde a stojí v rozpore s obsahom vyšetrovacieho spisu a údajov ustálených už od r. 1994.

Napriek tomu, že som na túto skutočnosť poukazoval viac krát a od začiatku, už v deň uvalenia väzby dňa 19. 1. 2007, sudca ŠS BB uvalil na mňa väzbu. To znamená, že som bol vzatý do väzby a naďalej držaný v nej bez odôvodneného podozrenia. ...

Tr. stíhanie proti mojej osobe sa začalo za už nestíhateľný tr. čin na základe premlčania.

Vyšetrovateľ PZ SR vzniesol proti mne obvinenie a začal ma stíhať dňa 20. 12. 2004. Tento prvý úkon OČTK SR urobil po 10 rokoch a viac ako mesiaci od najneskoršieho možného dňa skutku, t. j. odo dňa 11. 11. 1994. Uznesenie ČVS: KRP-190/OVEK-Ba-2004 zo dňa 20. 12. 2004, bol prvý trestno-právny úkon OČTK SR smerujúci proti mojej osobe podľa Tr. por. SR. Podľa § 67 ods. 1 písm. (b) TZ bol vyšetrovaný čin už nestíhateľný na základe premlčania tr. stíhania, čo podľa TZ SR bolo 10 rokov, t. j. OČTK SR vykonalo prvý trestnoprávny úkon proti mne a tomuto činu po 10 rokoch a 2 mesiacoch od skutku.

... OČTK, ŠS BB aj NS SR zneužili extenzívnym výkladom ustanovenie § 67 ods. 2 písm. (b) TZ, keď retroaktívne použili túto špekuláciu na už nestíhateľný a premlčaný skutok podľa TZ SR - a tým sa musí riadiť aj súdnictvo. ...

Zatykač bol vydaný napriek nesplneniu požiadaviek z ustanovenia § 73 ods. 1 TP.

Dňa 13. 01. 2006 na mňa vydal ŠS BB zatykač.

„Na vydanie príkazu na zatknutie a vzatie obvineného do väzby na základe ustanovení Tr. por. (§ 73 ods. TP) však musia byť splnené zákonom požadované podmienky, ktorými sú:

- je daný niektorý z dôvodov väzby (§71 TP)

- obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať, a zabezpečiť tak jeho prítomnosť na výsluchu. Okrem prítomnosti väzobného dôvodu musí teda súd obvineného neúspešne na úkon predvolať, nemôže zabezpečiť jeho predvedenie, alebo ho nemožno zadržať. Až potom môže vydať príkaz na jeho zatknutie, a v prípade zatknutia postupovať podľa § 73 TP (NS SR, nález č. 7 ToPT 15/02).

V mojom prípade žiadny takýto úkon súdom ani OČTK, či prokurátorom urobený nebol. ...

Z dôvodu neexistencie pokusu predvolať ma ŠS BB nemohol na mňa - podľa ustanovení zákona - zatykač vydať. ...

Sudca ŠS BB nebol vybratý cez elektronickú podateľňu, teda náhodným výberom.

Sudca ŠS BB, ktorý vydal na mňa EU zatýkací rozkaz č. BB-Pšv 1/06 napriek evidentnému premlčaniu, ktorý potom na mňa uvalil vyšetrovaciu väzbu (vtedy už bol oboznámený s viacerými porušeniami zákonov v procese mojej extradície) - bol ten istý JUDr. V. M., ktorý rozhodol a zamietol moje prepustenie z väzby.

Vo svojom podaní ku NS SR som namietal zaujatosť a nestrannosť sudcu ŠS BB JUDr. V. M. NS SR na moje podanie nezaujal stanovisko, t. j. de facto odmietol sa s tým zaoberať. ...

ŠS BB ma trestne stíha, a obmedzuje moje základné práva pre iný skutok, než za ktorý som bol v rámci extradície z MR vydaný do SR.

Vo vyšetrovacom spise ČVS: PPZ-157/BPK-B-2005 a tam vložených popisoch obvinenia, ako aj časti (e) Európskeho Zatýkacieho rozkazu BB-Pšv. 1/06, ktorý je vložený do vyšetrovacieho spisu je uvedený iný opis skutku, ako ten, za ktorý ma MR vydala v procese extradície do SR.

V rozhodnutí súdov MR - konkrétne: Metropolitný Súd v Budapešti, sp. zn. 9.B. 115/2006/9 - je rozdielny opis skutku (tr. činu) než za ktorý ma ŠS BB vzal do väzby. ...

Údaje dokazujú, že ŠS BB ma vzal do väzby za iný tr. čin, ako za ktorý ma MR

v procese extradície vydala. Touto plnou informáciou disponoval ŠS BB už v deň uvalenia väzby dňa 19. 1. 2007, keď som ŠS BB upozornil na rozdielnosť obsahov spisu v SR a MR - ako je to zaznamenané na stane č. 6 zápisnice ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv I/06 zo dňa 19. 1. 2007. ...

ŠS BB ma trestne stíha za inú trestno-právnu procedúru, než za ktorú som bol z MR vyžiadaný a vydaný do SR.

MR realizovala euro-zatykač č. BB-Pšv I/06 na základe iných údajov, než ktoré sú uvedené v slovenskom znení euro-zatykača. ...

... MR dostala od SR iné údaje o prerušení premlčacej doby, než aké sú uvedené a označené v euro-zatykači ohľadne tejto otázky. ...

Z odôvodnenia súdov MR vyplýva, že tie keby boli informované pravdivo a správne, ohľadne toho, že k prvému prerušeniu premlčacej doby došlo prvým krokom OČTK SR dňa 20. 12. 2004, a hlavne, že nevznikla škoda a nie je známy poškodený, tak by MR odmietla realizáciu európskeho zatykáacieho rozkazu č. BB-Pšv I/06 z dôvodu, že podľa zákonov MR došlo k uplynutiu premlčacej doby už v r. 1997...

Moja extradícia z MR do SR sa vykonala porušením tzv. princípu extrateritoriality. ...

Skutok, ktorý vyšetrujú slovenské orgány sa plne udial mimo územia SR (tzv. „štát pôvodu“) - SR nebola dotknutá žiadnym spôsobom, jediná spojitosť je tá, že som občanom SR. Skutok, ktorý vyšetrujú slovenské orgány sa udial mimo územia MR (tzv. „vykonávajúci štát“) - MR nemá možnosť za tento skutok začať tr. konanie na základe žiadnych zákonných ustanovení.

Skutok, ktorý sa vyšetruje sa udial v ČR, čo je z pojmu práva tzv. „extrateritoriálne územie“, lebo nespadá pod jurisdikciu ani štátu pôvodu (SR), ani vykonávajúceho štátu (MR) vo vzťahu k vyšetrovanému skutku. ...

Bola nesprávne stanovená príslušnosť Špeciálneho Súdu vo vzťahu k mojej tr. veci. ...

Mojím prípadom sa zaoberá Špeciálny Súd v Pezinku, avšak ustanovenie § 14 ods. 2 písm. (d) TP vymedzujúce pôsobnosť Špeciálneho Súdu nestanovuje, že by sa činom bez spôsobenej škody, alebo získaného prospechu nad stanovenú hranicu mal zaoberať Špeciálny Súd v Pezinku. ...

Nakoľko si ŠS BB prisvojil pôsobnosť/príslušnosť nekorešpondujúcu s ustanovením § 14 ods. 2 písm. (d) TP SR a skutkom z r. 1994 uskutočneným v ČR bez vzniku (a bez

možnosti) škody vo vzťahu s mojím obvinením za pokus podvodu. Takýto konaním som bol pozbavený môjho práva na zákonného sudcu. ...

Nebolo mi umožnené oboznámiť sa s údajmi, ktorými argumentoval prokurátor pri jeho návrhoch na uvalenie/ponechanie mojej vyšetrovacej väzby.

Od 19. 1. 2007 som žiadal OČTK - ŠS BB o možnosť preštudovať vyšetrovací spis, aby som mohol odôvodnene vyvrátiť argumentáciu prokuratúry aj Š S BB ohľadne odôvodnenosti môjho pozbavenia slobody.

Napriek mojím žiadostiam som do uzavretia vyšetrovania žiadne spisy nevidel, t. j. bol som znevýhodnený voči prokuratúre, ktorá sa odvolávala na rôzne imaginárne dôkazy - a ja som ich pre túto nerovnosť zbrani pred súdom nemal možnosť vyvrátiť.

- Pri rozhodovaní ŠS BB dňa 19. 1. 2007 a 9. 3. 2007, ako aj pri vypracovaní odvolania pre NS SR som bol nútený pracovať bez znalosti vyšetr. spisu, teda bez údajov, na ktoré sa prokurátor vo svojich podaniach odvolával.

- Pri verejnom zasadnutí o mojom prepustení z väzby, pred ŠS BB dňa 9. 3. 2007 som musel argumentovať bez znalosti, akými argumentmi odôvodňuje prokurátor moje ponechanie vo väzbe. Takýmto postupom, keď mi ŠS BB nedoručil odôvodnenie a stanovisko prokurátora, bol som vystavený hendikepu nerovnosti zbrani pred súdom, lebo som nemohol pripraviť protiargumenty voči názoru prokurátora - oproti tomu, prokurátorovi doručili vopred všetky moje podania.

Stanovisko prokurátora aj s odôvodnením som dostal až na konci verejného pojednávania po viacerých žiadostiach - dňa 9. 3. 2007, pred ŠS BB...

... pri uvalení väzby, pri prejednávaní žiadosti o prepustenie a ponechaní vo väzbe mi bolo zabránené postaviť svoje argumenty na údajoch z vyšetr. spisu - nakoľko OČTK ani ŠS BB nebol ochotný predostrieť predo mňa údaje, na základe ktorých argumentuje prokuratúra, oboznámiť ma s obsahom vyšetrovacieho spisu. ...

OČTK a ŠS BB odmieta špecifikovať a presne označiť dôkaz, proti ktorému by som sa mal obhajovať vo vzťahu k § 250 TZ.

Napriek mojím viacerým žiadostiam, mi do dnešného dňa nechce OČTK ani ŠS BB ukázať a predložiť aspoň jediný konkrétny dôkaz proti mne ohľadne môjho obvinenia pre pokus podvodu dokazujúci naplnenie znakov skutkovej podstaty podľa § 250 TZ, pri pokuse k § 8 ods. 1 TZ. ...

Bez určenia/predloženia konkrétneho dôkazu sa nemám proti čomu a akým spôsobom obhajovať. Pri uzavieraní vyšetrovania som bol oboznámený s cca. 5 000 stranami papierov, avšak ani jeden z nich mi vyšetrovateľ nevedel predložiť/označiť ako nejaký dôkaz proti mne, proti ktorému by som sa mal vyjadrovať, alebo obhajovať. ...

Činnosťou ŠS BB a NS SR bola porušená zásada Denegatio iustitiae. ...

ŠS BB, a v rámci odvolacieho konania aj NS SR, sa odmietol zaoberať tým, že:

- proces mojej extradície je viacnásobným porušením zákona,*
- moje obvinenie ani opis skutku (či zadovážené dôkazy) nenesú znaky skutkovej podstaty podvodu činnosť sudcu ŠS BB by neobstála v skúške podmienky na nezaujatého sudcu podľa precedensov ESLP,*
- bola viacnásobne porušená rovnosť strán, zbraní, a kontradiktórnosť v procese môjho tr. konania,*
- viaceré ustanovenia zákona - a tým aj úkony OČTK a ŠS BB - sa aplikujú formou per analógiám na úkor obvineného, resp. spätne sa užíva extenzívny výklad práva,*
- tr. stíhanie sa začalo proti už nestíhateľnému činu, podľa TZ SR z dôvodu premlčania – a napriek dôkazom sa v ňom pokračuje. ...*

ŠS BB, ani NS SR sa nezaoberali porušením práva, mnohé mnou namietané porušenia vo svojich uzneseniach takmer alebo vôbec neodôvodňovali.

... ŠS BB a NS SR nekonali v súlade s Ústavou SR, Dohovorom, ani Listinou, keď odmietol riešiť zjavné porušenia zákonov, alebo sa nimi vo svojich odôvodneniach nezaoberal. ...

Nebolo mi umožnené zúčastniť sa II. stupňového rozhodovania súdu napriek povinnosti, a splneniu na to zákonných podmienok.

ŠS BB dňa 9. 3. 2007 na verejnom zasadnutí zamietol moje žiadosti o prepustenie z väzby, proti ktorým som sa na mieste odvolal. Po doručení zápisnice a uznesenia ŠS BB, ktorým som bol ponechaný vo väzbe, som vypracoval vicstranové písomné odvolanie a odôvodnenie, v ktorom som uviedol nové skutočnosti/dôkazy podporujúce moju žiadosť o prepustenie. ... V tomto podaní som z dôvodu uvedenia ďalších a nových skutočností žiadal o moje predvolanie a moju účasť pri rozhodovaní NS SR o mojej žiadosti o prepustenie z väzby. ...

NS SR ma na prejednanie môjho odvolania o prepustenie (napriek novým

skutočnosťami) nepredvolal, a rozhodol bez mojej prítomnosti. ...

Verejné zasadnutie ŠS BB sa vykonalo bez obhajcu, napriek stavu nutnej obhajoby.

ŠS BB prejednával moju žiadosť o prepustenie z väzby dňa 9. 3. 2007 bez môjho právneho zástupcu. ŠS BB rozhodol o mojej žiadosti (a zamietol ju) na verejnom zasadnutí.

... sa domnievam, že verejným zasadnutím súdu bez prítomnosti môjho zástupcu (a na ktorom sa rozhodlo o zamietnutí mojej žiadosti) došlo k porušeniu mojich práv a slobôd. ...

Trestné stíhanie aj za ďalší tr. čin (podľa § 140 TZ) sa vykonáva porušením zásady špeciality.

Maďarská republika ma v rámci extradície odovzdala SR dňa 18. 1. 2007 pre opis skutku, okolnosti skutku (a tr. procesu), ktoré sú rozdielne od toho za ktorý ma ŠS BB stíha a drží vo väzbe, ako som to už obšírnejšie vyjadril v Častiach č. 5 a 6 tejto sťažnosti. ...

Po mojich viacerých podaniach v ktorých som dokázal neexistenciu znakov skutkovej podstaty k § 8 a k § 250 TZ, ako aj premlčanie ešte pred začatím tr. stíhania, mi dňa 16. 4. 2007 vyšetrovateľ oznámil, že obsah môjho obvinenia rozšírili o tr. čin falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov podľa § 140 ods. 2, ods. 4 písm. (b) TZ SR č. 140/1961 Zb. ...

ŠS BB konal proti mne so zaujatým sudcom, a odmietol riešiť moje námietky.

V januári 2007 som podal tr. oznámenia, týkajúce sa aj činnosti sudcu ŠS BB, ktorý na mňa uvalil vyšetrovaciu väzbu. Ten istý sudca rozhodoval aj o mojej žiadosti o prepustenie z vyšetř. väzby (ktorú zamietol), ako aj o opodstatnenosti ďalšieho tr. konania proti mne.

JUDr. V. M. - sudca ŠS BB viedol verejné zasadnutie dňa 9. 3. 2007. Na tomto konaní som vzniesol námietku/otázku ohľadne zaujatosti zúčastneného sudcu a to z toho dôvodu, že mnou podané tr. oznámenia sa mohli dotýkať aj jeho osoby, lebo ignoroval dovedy vykonané porušenia práva v tomto tr. konaní (a nechcel sa nimi zaoberať), že skôr príp. mohol konať v môj neprospech. Ani touto otázkou sa ŠS BB nezaoberal, a NS SR sa jej ani nedotkol vo svojich odôvodneniach. ...

OČTK a ŠS BB odmieta špecifikovať a presne označiť dôkaz, proti ktorému by som sa mal obhajovať vo vzťahu k ďalšiemu /rozšírenému obvineniu k § 140 TZ. ...

Viac krát som žiadal OČTK, aby mi predložili aspoň jeden konkrétny dôkaz, proti ktorému sa mám brániť, alebo obhajovať... OČTK mi nikdy nevyhoveli, dokonca prokurátor

ÚŠP GP SR zamietol vyhovieť mojej žiadosti, aby som bol informovaný, na základe akého dôkazu som obvinený a proti čomu sa mám obhajovať, keď neexistuje predloha, ktorá sa mala falšovať a taktiež neexistuje originál žiadneho falošného/sfalšovaného dokumentu...

Doba rozhodovania o opravnom prostriedku (a oznámenie výsledku) bola neprimerane dlhá, t. j. 59 resp. 79 dní.

Dňa 19. 1. 2007 som napísal a zaslal prvé podania, ktoré som potom tlmočil/odovzdal prokurátorky v ÚVV-BA dňa 26. 1. 2007, resp. aj zaslal (25. 1. 2007), a boli tie doručené prokuratúre dňa 29. 1. 2007 - tieto považoval ŠS BB za časť mojej žiadosti o prepustenie z väzby... Neskôr som podal ďalšie doplnenie žiadosti o moje prepustenie, ktorá bola doručená ŠS BB dňa 16. 2. 2007.

... moje prvé podanie, ktoré sa považovalo za žiadosť o prepustenie z väzby dostali OČTK dňa 26. 1. 2007 ústne/osobne, resp. 29. 1. 2007 doporučenou poštovou zásielkou, druhé dňa 16. 2. 2007.

ŠS BB prejednával moje prepustenie na verejnom zasadnutí dňa 9. 3. 2007, keď ma naďalej ponechal vo väzbe. Na základe môjho odvolania rozhodol druhostupňový súd - NS SR - dňa 29. 3. 2007, ktorý ma taktiež ponechal vo väzbe. ...

Nie sú splnené zákonné požiadavky na oprávnené dôvody ponechania vo väzbe.

... Vo vzťahu k ustanoveniu § 71 ods. 1 písm. (a) TP uvádzam, že:

- skutok sa udial v r. 1994 v ČR. Od tej doby do dnes mi OČTK ČR zaslali iba tri obsielky – na každú som v lehote a zákonným spôsobom reagoval, resp. v prípade nemožnosti dostavenia sa zaslalo lekárske ospravedlnenie.

- slovenské OČTK mi poslali jeden list s otázkami do Maďarska (v decembri 2005), na ktorý som za tri dni odpovedal. ŠS BB, prokurátor ÚŠP GP SR - a dokonca aj môj obhajca ex offio ma v deň môjho uvalenia väzby presvedčovali, že dôkazom môjho údajného vyhýbania sa je aj nepreberanie doručovaných zásielok. Ja som to okamžite odmietol. Vo vyšetr. spise skutočne nie je stopa po žiadnej snahe zastihnúť ma. OČTK klamali ohľadne dôvodu väzby pre vyhýbanie sa pred tr. stíhaním. ...

- Do zahraničia som vycestoval ešte pred začatím tr. stíhania OČTK SR v r. 2004. To vylučuje, aby som sa mohol vyhýbať skutku, ktorého trestnosť bola už nestíhatelná v čase začatia tr. stíhania. ... Skutok, za ktorý som stíhaný nenesie znaky, ktoré sú potrebné na odsúdenie za podvod podľa § 8, § 250 TZ SR.

- Tr. čin, za ktorý som stíhaný a pozbavený osobnej slobody je iný, než za aký ma MR v procese extradície vydala do SR.

Z vyššie uvedených skutočností je jednoznačné, že moja väzba nezodpovedá požiadavkám ustanovenia § 71 ods. 1 písm (a) TP.

... Vo vzťahu k § 71 ods. 1 písm. (c) TP uvádzam, že:

- nikdy som nebol riešený v priestupkovom konaní a nikdy som nebol súdne trestaný – ako dokazuje výpis z registra trestov vo spise

- skutok, za ktorý som stíhaný je z r. 1994, čiže 13 rokov stará udalosť - t. j. v tej sa nedá teraz pokračovať

- neexistuje žiadny dôkaz ani indícia, podľa ktorej by sa potvrdzovalo, že som sa chystal nejaký tr. čin spáchať, alebo že by som nejaký tr. čin pripravoval.

Z vyššie uvedených skutočností je jednoznačné, že moja väzba nezodpovedá požiadavkám ustanovenia § 71 ods. 1 písm. (c) TP. ...

Trvá nerovnosť zbrání zúčastnených strán počas celého tr. stíhania.

... Podľa § 36 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 437/2006 Z. z. o výkone väzby, mi musí ÚVV-BA zabezpečiť prístup ku zbierke zákonov za účelom študovania zákonov. ÚVV-BA to odmieta vykonávať (okrem mňa aj iným stíhaným) s odôvodnením, že zbierku zákonov nevlastní, a nemá k tomu personálne ani technické podmienky.

... Pokiaľ chcem vlastniť fotokópie dokumentov, alebo iných materiálov použitých/vzniknutých v tr. konaní, musím si každý kus zaplatiť na vlastné náklady. ...

Touto cestou žiadam o náhradu (vrátane všetkých trov) poplatkov zaplatených za vyhotovenie fotokópií listov vyšetr. spisu z dôvodu, že - ich vymáhanie pokladám za porušenie rovnosti strán v tr. konaní, ako som to odôvodnil vyššie - kedy prokurátor používa štátne zdroje, t. j. nič nehradí z vlastných zdrojov, ale ja som nútený platiť za vyhotovenie fotokópií. Ide o sumu cca. 1.821,- Sk.

Žiadosť o zrušenie rozhodnutí ŠS BB sp. zn. BB-Pšv 1/06 zo dňa 9. 3. 2007, ako aj NS SR sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007 odôvodňujem princípom neplatnosti práva, ak je založené na skoršie vykonanom neprávne, a tiež obsahom celého môjho podania (napr. Judikát R č. 59/2002).

Žiadosť o zrušenie všetkých opatrení a úkonov vykonaných proti mne ÚBK PPZ SR,

ÚSP GP SR a ŠS BB, ako aj celého doterajšieho tr. konania odôvodňujem tým, že napriek jednoznačným dôkazom o tom, že ma MR vydala za iný skutok ako som vo väzbe, konali OČTK naďalej porušujúc tzv. zásadu špeciality, resp, trestné stíhanie proti mne sa začalo a naďalej pokračuje pre (z dôvodu premlčania) už nestíhateľný tr. čin, a iba za pomoci porušenia platných právnych noriem SR, keď sa retroaktívne použil extenzívny výklad zákona, resp výklad per analógiám na úkor stíhaného. ...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Špeciálny Súd v Pezinku - pracovisko v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. BB-Pšv 1/06, Najvyšší Súd SR v konaní pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007, Úrad Špeciálnej Prokuratúry GPSR v konaní pod sp. zn. VII/2 Gv 7/05, a Ústav na Výkon Väzby ZVJS v Bratislave porušili práva B. Š. uvedené v:

1.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. (c) Dohovoru (o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny (základných práv a slobôd) v súvislosti s právom nebyť vzatý do väzby a držaný vo väzbe pri neexistencii opodstatnenosti trestného stíhania z dôvodu nenaplnenia znakov a požiadaviek na zotrvanie dôvodného podozrenia dostatočujúceho pre konanie proti sťažovateľovi pre § 8 a § 250 TZ - porušované ŠS BB

*1.II. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1, 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny v súvislosti s právom byť prepustený z väzby v prípade neodôvodnenosti tr. konania po preskúmaní zákonnosti väzby - porušené -
- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06 zo dňa 9. 3. 2007
- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007
pri neexistencii poškodeného ani potenciálne vyčíslenej škody ani dokumentov použitých pri údajnom tr. čine - ako dokazuje vyšetrovací spis.*

2.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. (c) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Listiny v súvislosti s právom byť obmedzený v osobnej slobode iba za tr. čin. stíhateľný podľa TZ SR - porušované ŠSBB

2.II. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1, 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Listiny v súvislosti s právom byť prepustený v väzby, ak je evidentné, že tr. čin sa stal

nestíhateľným podľa TZ SR - na základe premlčania - bolo porušené

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB -Pšv 1/06 zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007

- konanie ÚŠP GPSR, sp. zn. VII/2 Gv. 7/05

3.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. (c), ods. 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Listiny v súvislosti s právom byť zadržaný a držaný vo väzbe iba na základe zatykača vydaného v zhode s trestným zákonom - porušené

- uznesením ŠS BB, sp.zn. BB - Pšv 1/06, zo dňa 19. 1. 2007

- uznesením ŠS BB, sp.zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007

4.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, a čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 2, 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny v súvislosti s právom na zákonného nezaujatého sudcu – nevybratého elektronicky na ŠS BB

- porušené konaním ŠS BB, dňa 9. 3. 2007, sp. zn. BB-Pšv. 1/06

5.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. (c) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny v súvislosti s právom byť vzatý do väzby a zostať vo väzbe iba na základe zákonného stíhania podľa TZ SR vo vzťahu aj k tzv. zásade špeciality pri extradícii

- porušené konaním Š S BB

5.II. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1, 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny v súvislosti s právom byť okamžite prepustený z väzby, ak je evidentné, že stíhanie nezodpovedá trestno-právnym normám vo vzťahu k tzv. zásade špeciality pri extradícii - porušené

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv. 1/06 zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007

- skúmaním ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-154, zo dňa 18. 5. 2007

- podaním obžaloby ÚŠP GPSR, VII/2 Gv 7/05 zo dňa 24. 5. 2007

6.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. (c) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny v súvislosti s právom byť vzatý do väzby a zotrvať vo väzbe iba na základe zákonnej extradície, dodržaním povinnosti poskytovať presné údaje pre extradíciu, ako aj s právom byť stíhaný iba za trestný čin / tr. konanie, za ktorý osobu do SR vydali - porušované ŠS BB

7.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1, 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 3, 5 Listiny v súvislosti s právom byť okamžite prepustený z väzby, ak sa ukáže, že sa extradícia vykonala porušením tzv. princípu extrateritoriality štátom vykonávacím (podľa rozhodnutia Rady Európy zo dňa 13. júna 2002 č. 2002/584/SVV o Európskom zatýkacom rozkaze) - porušené

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv.1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007 zo dňa 29. 3. 2007

8.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. (c), ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 38 ods. 1 Listiny v súvislosti s právom na konanie pred zákonným a príslušným súdom a sudcom - porušené ŠS BB.

9.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 a čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. (c) a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. (b) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 Listiny v súvislosti s právom byť oboznámený s dôkazmi a údajmi na ktoré sa odvoláva prokurátor, ako na dôvody väzby - porušené postupom Š S BB, ktorý ma vzal do väzby a drží vo väzbe.

9.II. čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, 4, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. (b) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 Listiny v súvislosti s právom byť oboznámený s dôkazmi a údajmi na základe ktorých zamietá prokurátor prepustenie z väzby (a ktoré podľa výsledku konania súd prijal).
Porušené

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB Pšv 1/6 zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007.

10.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. (a) (b) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 Listiny v súvislosti s právom poznať v prípade obvinenia z trestného činu dôkazy a dôvody obvinenia, proti ktorým sa stíhaný má obhajovať. Porušené konaním ŠS BB, ÚŠP GP SR, ako aj

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007

- skúmaním ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-154, zo dňa 18. 5. 2007.

11.I. čl. 12 ods. 1, 4, čl. 17 ods. 2, 5, čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a tiež čl. 36 ods. 1 Listiny

v súvislosti s právom na vymožitelnosť práva, zákazu odmietnuť spravodlivosť súdom, a práva domôcť sa svojich zákonných práv u štátnych orgánov. Porušované úkonmi ŠS BB, a ÚŠP GP SR, ako aj

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06 zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007

- skúmaním ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-154, zo dňa 18. 5. 2007

12.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 čl. 46 ods. 1 čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 38 ods. 2 Listiny v súvislosti s právom zúčastniť sa prejednávania svojej žiadosti a prepustenie z väzby pred súdom. Porušené - uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007.

13.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 a čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. (c) Dohovoru, ako aj čl. 37 ods. 2 Listiny v súvislosti s právom na povinnú obhajobu na verejnom zasadnutí súdu pri väzobnom stíhaní zločinu. Porušené

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšvl/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007.

14.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. (c) Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 2, 5 a čl. 39 Listiny v súvislosti s právom byť pozbavený osobnej slobody a stíhaný za nový tr. čin po extradícii iba pri rešpektovaní tzv. zásady špeciality. Porušené konaním ŠS BB a ÚŠP GPSR.

15.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 38 ods. 1 Listiny v súvislosti s právom na nezávislého a nezáujatého sudcu. Porušené konaním ŠS BB a

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007.

16.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. (a) (b) Dohovoru, ako aj čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 Listiny v súvislosti s právom poznať v prípade nového obvinenia z trestného činu dôkazy a dôvody nového obvinenia, proti ktorým sa stíhaný má obhajovať. Porušené konaním ŠS BB, a ÚŠP GP SR, ako aj

- skúmaním ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-154, zo dňa 18. 5. 2007

17.I. čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ako aj čl. 38 ods. 2 Listiny s právom na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby. Porušené konaním ŠS BB a

NS SR.

18.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. (c), ods. 4 Dohovoru, ako aj čl. 8 ods. 1, 2, 5 Listiny v súvislosti s právom byť väzobne stíhaný iba v prípade splnenia zákonných požiadaviek na uvalenie väzby. Porušované konaním ŠS BB, ako aj

- uznesením ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007

- skúmaním ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-154, zo dňa 18. 5. 2007

- rozhodnutím o nevyhovení žiadosti o prepustenie ÚŠP GP SR, sp. zn. VII/2 Gv 7/05-156, zo dňa 24. 5. 2007.

19.I. čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 Listiny v súvislosti s právom na rovnosť zbraní zúčastnených strán v trestnom konaní. Porušované konaním ŠS BB a ÚVV-BA, ako aj

- uznesením ŠS BB sp. zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- uznesením NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 29. 3. 2007...

1. Ústavný Súd SR zrušuje

- rozhodnutie ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06, zo dňa 9. 3. 2007

- rozhodnutie NS SR, sp. zn. 1 Tošs 16/2007, zo dňa 9. 3. 2007

ktorými nevyhoveli žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, a vracia vec na ďalšie konanie.

2. Ústavný Súd SR zrušuje všetky opatrenia BPK-PPZ SR, ÚŠP GP SR a ŠS BB a celé doterajšie trestné konanie proti sťažovateľovi, nakoľko ten bol v procese extradície vydaný SR za iný tr. čin a iný skutok, ako je momentálne väzobne stíhaný a obžalovaný, trestné stíhanie proti sťažovateľovi sa začalo a naďalej pokračuje porušením platných právnych noriem SR, retroaktívne sa použil extenzívny výklad zákona, resp. výklad per analógiám.

3. Ústavný Súd SR nariaďuje BPK-PPZ SR vrátiť sťažovateľovi všetky poplatky zaplatené B. Š. a jeho právnym zástupcom, a to náklady za vyhotovenie fotokópií listov z vyšetrovacieho spisu (1 821,- Sk). ...

Ústavný Súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 000,- Sk... , ktoré sú - na základe rozdeľovacieho kľúča určeného Ústavným Súdom -

ŠS BB, NS SR, BPK-PPZ SR, ÚŠP GPSR, ÚVV-BA povinné mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 26. októbra 2007 označenom ako „*Doplnenie a rozšírenie sťažnosti zo dňa 1. júna 2007 podanej pre porušenie základných ľudských práv a slobôd v procese trestného stíhania...*“ sťažovateľ v niektorých častiach (č. 20, č. 21 a sčasti č. 22) napáda postup ním označených „*porušovateľov*“ jeho základných práv a slobôd aj v konaniach, resp. postupmi, ktoré prebehli po podaní sťažnosti z 1. júna 2007 doručenej ústavnému súdu 7. júna 2007. Pretože sťažnosťou podanou ústavnému súdu možno napadnúť konanie, ktoré už prebehlo, teda právne skutočnosti, ku ktorým došlo pred podaním sťažnosti, a nie skutočnosti, ku „*ktorým dôjde v budúcnosti*“, je „... *rozšírenie sťažnosti...*“ v jej častiach označených ako „*časť 20*“, „*časť 21*“ a sčasti „*časť 22*“ v skutočnosti novým podaním, teda nie doplnením sťažnosti z 1. júna 2007 doručenej ústavnému súdu 7. júna 2007, ale novou sťažnosťou, o ktorej v tomto konaní nebude ústavný súd rozhodovať.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 8 ods. 1 listiny osobná sloboda je zaručená.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 8 ods. 3 listiny obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať iba v prípadoch ustanovených v zákone. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 24 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 24 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo ju prepustiť na slobodu.

Podľa čl. 8 ods. 4 listiny zatknúť obvineného možno iba na písomný odôvodnený príkaz sudcu. Zatknutá osoba musí byť do 24 hodín odovzdaná súdu. Sudca musí zatknutú osobu do 24 hodín od prevzatia vypočúť a rozhodnúť o väzbe alebo ju prepustiť na slobodu.

Podľa čl. 8 ods. 5 listiny do väzby možno vziať iba z dôvodov a na dobu ustanovenú zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 39 listiny iba zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno za jeho spáchanie uložiť.

Podľa čl. 40 ods. 3 listiny obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Ak si obhajcu nezvolí, hoci ho podľa zákona musí mať, ustanoví mu ho súd.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu; b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby; c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú...

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, takmer vo všetkých sťažovateľom namietaných skutočnostiach malo k porušeniu jeho základných práv a slobôd dôjsť postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-Pšv 1/06 a jeho uznesením z 9. marca 2007 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 a jeho uznesením z 26. marca 2007.

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že predmetom uvedených konaní všeobecných súdov a napokon aj ich uznesení bolo prerokovanie žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola špeciálnemu súdu doručená 16. februára 2007, a rozhodnutie o nej. V tejto súvislosti preto treba uviesť všetky relevantné skutočnosti rozhodné na posúdenie, či došlo, alebo nedošlo zo strany všeobecných súdov k porušeniu základných práv sťažovateľa.

Špeciálny súd 9. marca 2007 pred samotným rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa pristúpil k jeho výsluchu. Zo zápisnice z tohto úkonu vyplýva:

„Dôvodom mojich dvoch žiadostí, ktoré som podal (pokiaľ ide o druhú žiadosť, jedná sa o podanie, ktoré som adresoval ministerstvu spravodlivosti a generálnej prokuratúre z 19. 1.2007).

Návrh na zrušenie rozhodnutia, ktoré som podal pôvodne generálnemu prokurátorovi tvorí neoddeliteľné prílohy a obsahovalo dve trestné oznámenia. V tých trestných oznámeniach sú presne špecifikované dôvody môjho podania návrhu a presne špecifikované odstavce a body tých rozhodnutí maďarských orgánov, ktoré boli účinné pri mojom vydaní na Slovensko, kde sa porušili viaceré zákonné ustanovenia Maďarskej republiky aj európskeho spoločenstva. Tieto dve trestné oznámenia som postúpil aj úradu boja proti korupcii, nakoľko sú postihnuté, alebo dotknuté orgány činné v trestnom konaní, čo sa týka vydávania aj môjho vzatia do väzby aj ostatných krokov. Bolo mi oznámené, že z Pribinovej 2 v Bratislave to posunuli na nejakú krajskú pobočku Úradu boja proti korupcii v Banskej Bystrici na vyšetrenie. Nakoľko môj návrh na zrušenie rozhodnutia neobsahuje všetky dôvody a okolnosti, kvôli ktorému bol ten návrh podaný, ako som napísal aj v tom návrhu, jeho neoddeliteľnou súčasťou ako vysvetlenie boli práve tieto dva trestné oznámenia. Pôvodne som ich dával ručne písané, kvôli skráteniu času a teraz ich dávam aj v prepísanej forme. Vyšetrovateľ, ktorý koná v kauze, v ktorej som vo vyšetrovacej väzbe prevzal aj listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú tieto dva dokumenty, a na ktoré sa odvolávam aj v návrhu aj v týchto dvoch trestných oznámeniach. Pokiaľ som oboznámený správne tak s tým, že ich nechá preložiť a založiť do spisu vyšetrovacieho ako aj posunie pre tú pobočku ÚBPK v Banskej Bystrici, na ktorej sa to deje. Nemám tu so sebou originály, pretože som to dal advokátovi a ten to dal vyšetrovateľovi. V spojitosti s týmito oznámeniami neviem

právne postavenie, alebo či som s tým správne oboznámený. V trestných oznámeniach sa odvolávam aj na kroky orgánov na Slovenskej strane, vrátane aj špeciálneho súdu aj zástupcom prokurátora, ktorý sa zúčastnil na mojom vzatí do väzby, a preto neviem či sa má v takejto situácii preverovať zaujatosť, alebo nezaujatosť súdu. Moja žiadosť sa zakladá na dvoch základných pilieroch. Jeden je ten, že v rozhodnutiach na základe ktorých ma odovzdali z maďarskej strany na Slovensko sa použili sfaľšované alebo nepravdivé údaje. To dokazujú listiny, ktoré som odovzdal vyšetrovateľovi. To znamená, že údaje s ktorými som bol oboznámený na Slovensku nekorešpondujú a odporujú údajom na základe ktorých rozhodli maďarské orgány. Preto sa domnievam, že došlo k porušeniu zákona a následne týmto porušením zákona bolo umožnené aj to, že ma mohli vziať do vyšetrovacej väzby. Takže jedným pilierom tohto môjho podania je prešetrenie, či sa porušil zákona a ak áno, tak je moje vzatie do väzby založené na mojom protiprávnom vzatí do väzby.

Druhým pilierom môjho podania je to, že orgány činné v trestnom konaní začali trestné stíhanie po viac ako desiatich rokoch od uskutočnenia skutku, dokonca oboznámenia o obvinení som obdržal až v 13. roku po údajnom skutku, pretože skutok je určovaný do roku 1994, tak podľa Trestného zákona účinného v tej dobe je doba premlčania desať rokov. Vyšetrovateľ, ktorý začal vyšetrovanie po viac ako desiatich rokoch odôvodnil svoj krok tým, že som sa v dobe tých desiatich rokov zdržiaval v zahraničí a odvolával sa na ustanovenie zákona, podľa ktorého sa do doby premlčania nezapočítava pobyt v zahraničí. V judikatúre som našiel jednoznačné také riešenia alebo vysvetlivky, ktoré hovoria, že do doby pobytu v zahraničí sa nezapočítava doba, pre ktorú bol páchatel' vzdialený služobne, z dôvodu podnikania, kvôli dovolenke, kvôli chorobe a že toto vzdialenie musí byť dobrovoľné a úmyselné. V mojom prípade išlo o to, že v Maďarskej republike som bol registrovaný ako podnikateľ a daňový poplatník tiež, teda môj pobyt sa má považovať za tzv. služobný. Ako je to spomenuté v EZR v poslednom odstavci písm. f) do premlčacej doby sa nezapočítava doba od 16. 1. 2004 do 20. 12. 2004. Potom sa obvinený zdržiaval v cudzine. Tento môj pobyt v zahraničí nebol dobrovoľný a úmyselný z dôvodov pozbavenia osobnej slobody vo vyšetrovacej väzbe, teda nemôže mi byť kladené za vinu, že som sa dobrovoľne nevrátil na slovenské územie ešte v tej dobe desiatich rokov. ...

K samotnému skutku, ktorý sa mi kladie za vinu, chcem uviesť toto:

Vyšetrovateľ mi poslal dve strany popisu skutku, kde v poslednom odstavci je

uvedené, že v prípade uplatnenia tých zmieniek v Českej sporiteľni a.s. by vznikla škoda až do výšky plnenia vyplývajúceho ručiteľského záväzku. Takéto tvrdenia úplne odporuje bankovým predpisom, takisto aj pravidlám, ktoré vydáva International Chamber of Commerce, to znamená, že tvrdenia vyšetrovateľa sa nezakladá na pravde. Okrem toho v popise skutku opäť sa obraciam na to, že do dnešného dňa nie je nájdený žiadny potencionálny poškodený, preto sa domnievam, že aj to trestné stíhanie pre pokus podvodu je neodôvodnené.

Teraz by som sa chcel vyjadriť k dôvodom väzby:

V poslednom návrhu prokurátora ohľadne písm. c) boli spomenuté iné trestné stíhania, avšak nakoľko som nikdy nebol odsúdený za žiadny trestný čin, tak si myslím, že z dôvodu prezumpcie neviny sa moje trestné stíhania nemajú používať na to, že by bola odôvodnená obava, že by som vykonal nejaký trestný čin. Takisto som sa pýtal svojich rodičov, ktorí majú tú istú adresu ako ja, či bola kedysi poslaná nejaká predvolanka, alebo iný dokument od polície pre mňa na moje trvalé bydlisko, ešte pred alebo neskôr ako uplynulo desať rokov premlčacej doby. Dostal som informáciu, že žiadna predvolanka na moju adresu neprišla. Ďalej chcem uviesť, že orgány činné v trestnom konaní vedeli kde som sa nachádzal ešte pred uplynutím premlčacej doby. V tej dobe tých desiatich rokov ma nevyhľadali ani osobne, ani poštou. Dôkaz toho, že tieto orgány ČTK vedeli, že ešte v tej dobe desiatich rokov poslal Okresný súd Bratislava III. dožiadanie na moju osobu, ďalej Veľvyslanectvo SR v Budapešti tiež malo informáciu o mojom pobyte. Avšak OČTK v desiatich rokoch premlčania žiadnu snahu nepreukázali a nijakým spôsobom ma nehľadali. Prvú poštu som dostal v dvanástom roku od uskutočnenia skutku, na ktorú som behom troch dní odpovedal a nevyhýbal som sa ničomu.

Navrhujem, aby bolo vyhovené mojej písomnej žiadosti o prepustenie z väzby v stručnosti z týchto dôvodov:

1. preto, že maďarské orgány pri mojom vydávaní na Slovensko postupovali v rozpore s ich zákonom ako aj európskymi dohodami, ktorými je Slovensko viazané,
2. trestné stíhanie podľa mňa je už premlčané. ...“

Po vykonaní výsluchu sťažovateľa špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Z obsahu odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia vyplýva:

«Dňa 16. 02. 2007 bola na Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica doručená žiadosť obvineného B. Š. o prepustenie z väzby. Táto bola s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 3 Tr. por. zaslaná prokurátorovi ÚŠP GP SR na vyjadrenie sa k jej dôvodom. Prokurátor vo svojom stanovisku, doručenom tunajšiemu súdu dňa 22. 02. 2007 uviedol, že u obvineného B. Š. trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. nezmenené, tak ako boli ustálené v rozhodnutí Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 19. 1. 2007, sp. zn. BB-Pšv 1/06. Od vzatia obvineného do väzby doposiaľ nedošlo k žiadnej zmene v skutočnostiach, ktoré vo svojom súhrne zakladajú dôvody jeho väzby. Prokurátor poukázal tiež na to, že dôvody uvádzané v žiadosti obvineného, sú neopodstatnené a navyiac tieto boli predmetom posúdenia materiálnych podmienok pri rozhodovaní o vzali obvineného do väzby.

V odôvodnení písomnej žiadosti obvinený požiadal o prepustenie z väzby vzhľadom k tomu, že trestnosť činu zanikla z dôvodu premlčania trestného stíhania ešte pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia za skutok z roku 1994, kde je trestne stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa z 20. 12. 2004. Obvinený poukázal na to, že v jeho prípade sa malo prihliadať na to, že jeho pobyt v Maďarskej republike bol oficiálny, za účelom legálnej zárobkovej činnosti a preto nemôže byť kvalifikovaný ako ilegálny spôsob pobytu, či ukrývanie sa. Ďalej uviedol, že pred uplynutím maximálne prípustnej premlčacej lehoty ho orgány činné v trestnom konaní nekontaktovali a ani mu žiadnym spôsobom neoznámili žiadny vyšetrovací úkon v čase pred ukončením doby premlčania. Žiadateľ poukázal na to, že v Maďarskej republike bol vo väzbe od 16. 01. 2004, teda v čase uplynutia premlčacej doby bol obmedzený na osobnej slobode, čo vylučuje fakt, že by sa v zahraničí zdržiaval úmyselne. Ďalej zdôraznil, že orgány činné v trestnom konaní ho oficiálne kontaktovali po viac ako 11 rokoch od spáchania vyšetrovaného skutku, pričom uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia mu bolo prokurátorom odovzdané až dňa 19. 01. 2007. Záverom obvinený zdôraznil, že do pojmu „zdržiaval sa v cudzine“ sa nemá započítavať doba oficiálneho pobytu, ani ako doba neúmyselného pobytu v dôsledku obmedzenia jeho osobnej slobody, preto sa domnieva, že pri začatí trestného stíhania došlo zo strany

vyšetrovateľa k procesnému pochybeniu a všetky vykonané úkony boli vykonané v rozpore so zákonom. Z uvedených dôvodov požiadal súd o urýchlené ukončenie jeho vyšetrovacej väzby.

Vo veci bol nariadený výsluch obvineného na 9. 3. 2007, o ktorom bol upovedomený obhajca obvineného, prokurátor ÚŠP GP SR a predvedený obvinený B. Š. Obhajca obvineného svoju účasť na výsluchu ospravedlnil. Obvinený vo svojej výpovedi v podstate zopakoval svoje požiadavky uvedené v písomnej žiadosti o prepustenie z väzby. Zdôraznil najmä tú skutočnosť, že maďarské trestné orgány pri jeho vydávaní na Slovensko porušili jednak maďarské zákony, ako aj európske dohody, ktorými je Slovensko viazané. Ani postup orgánov činných v trestnom konaní na Slovensku a tiež súdu, nebol v súlade so zákonom, lebo trestné stíhanie voči nemu bolo premlčané, a teda nemal byť vzatý do väzby.

Prokurátor navrhol zamietnuť žiadosť obvineného o prepustenie z väzby s tým, že doteraz zadovážené dôkazy odôvodňujú trestné stíhanie proti obvinenému, dôvody väzby existujú naďalej tak, ako ich ustálil súd pri vzatí obvineného do väzby.

Deň pred výsluchom bolo na Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica doručené podanie, ktoré obvinený adresoval Generálnej prokuratúre a Ministerstvu spravodlivosti, a ktoré vyhotovil 19. 1. 2007. Súčasne pri výsluchu predložil obvinený aj dve ďalšie podania označené ako „trestné oznámenia“. Všetky tieto podania považoval súd v celosti ako žiadosť o prepustenie z väzby. K uvedenému podaniu treba uviesť, že v podstate obsahuje skutočnosti, ktoré sú uvedené v písomnej žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 16. 2. 2007 a vo výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie z 9. marca 2007.

Sudca pre prípravné konanie po oboznámení sa s obsahom podanej žiadosti, pripojených podaní, s výsluchom obvineného, ako aj s obsahom celého predloženého spisového materiálu vyšetrovateľa Prezídia PZ SR, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-157/BPK-B-2005, s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 3 Tr. por., konštatuje splnenie zákonných podmienok na rozhodnutie o podanej žiadosti o prepustenie z väzby. K trestnému stíhaniu B. Š. bolo zistené, že toto je vedené na základe uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Bratislave z 20. 12. 2004, sp. zn. ČVS: KRP-190/OVEK-BA-2004, pre trestný čin podvodu spáchaný v spolupáchateľstve podľa 8 ods. 1 k § 250 ods. 1, ods. 4 k § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku. Ďalej je

potrebné k trestnému stíhaniu obvineného uviesť, že B. Š. bol v posudzovanej veci trestného činu podvodu stíhaný pôvodne v Českej republike, kde od 11. 11. 1994 do 30. 4. 1998 bol vo väzbe, z ktorej bol prepustený po vykonaní maximálne prípustnej dĺžky jej trvania. Vzhľadom k tomu, že nebolo možné zabezpečiť účasť na ďalšom konaní bola jeho vec vylúčená na samostatné konanie. Dňa 7. 12. 2002 bolo Generálnou prokuratúrou SR prevzaté trestné stíhanie a vyššie citovaným uznesením sa voči nemu začalo trestné stíhanie na území Slovenskej republiky.

K trvaníu a dôvodom väzby bolo zistené, že obvinený B. Š. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 19. 01. 2007, sp. zn. BB-Pšv 1/06, z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por., s tým že lehota trvania väzby u neho začala plynúť dňom 18. januára 2007. ...

Dôvodnosť vedenia trestného stíhania v danom prípade procesný sudca naďalej považuje za opodstatnenú, pretože v zadovážených dôkazoch nenastala žiadna zmena pokiaľ ide o hodnotenie skutkových okolností páchania trestnej činnosti obvineným oproti stavu z januára 2007, keď bol obvinený vzatý do väzby. Je potrebné opätovne poukázať na výpovede spoluobvinených, svedkov ako aj na obsah listinných dôkazov, zabezpečených ešte v pôvodom trestnom konaní v Českej republike.

Sudca pre prípravné konanie po prijatí záveru o pretrvávaní dôvodného podozrenia voči obvinenému pristúpil k skúmaníu väzobných dôvodov. Aj v tomto smere konštatuje, že nenastala zmena pokiaľ ide o dôvody trvania väzby. U obvineného zistil pretrvávanie väzobných dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. ...

Pokiaľ ide o hodnotenie väzobných dôvodov, sudca pre prípravné konania zotráva na názore, že u obvineného existuje naďalej dôvodná obava, že by sa vyhýbal trestnému konaniu, nakoľko mu reálne hrozí vysoký trest (pri trestnom čine podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. je určená hranica trestnej sadzby v rozmedzí od 5 do 12 rokov), keď aj v minulosti sa trestnému stíhaniu čiastočne vyhýbal aj tým, že po dlhšiu dobu sa zdržiaval v zahraničí. Napokon namieste je aj dôvod preventívnej väzby, pretože obvinený prejavuje sklony k páchaníu trestnej činnosti. Uvedené konštatovanie vyplýva jednak z obsahu listinných dôkazov ako aj z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného pred procesným sudcom z 19. 1. 2007. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že trestne stíhaný bol aj v Maďarskej republike pre trestný čin podvodu, kde bol od 14. 1. 2004 aj vo väzbe. Trestné

stíhanie je proti nemu vedené aj na území Slovenskej republiky na základe obžaloby podanej na Okresnom súde Bratislava III. pre trestný čin vydierania (pre tento trestný čin však súhlas z Maďarskej strany nebol daný). Z uvedeného je zrejmé, že obvinený sa pravdepodobne dopúšťa páchania trestnej činnosti vo viacerých štátoch, preto je súd toho názoru, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by mohol pokračovať v protiprávnom konaní.

Pokiaľ ide o obranu obvineného, ktorú uviedol v podanej žiadosti, túto súd považuje za neopodstatnenú. Je potrebné uviesť, že dôvody na ktorých je predložená žiadosť postavená, boli sudcom pre prípravné konanie vzaté do úvahy nielen pri posúdení materiálnych podmienok väzby, ale už v čase preskúmania podmienok pre vydanie Európskeho zatýkacieho rozkazu z 13. 1. 2006, sp. zn. BB-Pšv 1/06. K argumentácii obvineného je nutné dodať, že posúdenie otázky premlčania trestného stíhania v danom prípade vychádza z ustanovení Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, ktorý je pre neho priaznivejší ako ostatné zákony ktoré nadobudli účinnosť neskôr. Obvinený B. Š. je trestne stíhaný uznesením vyšetrovateľa vyššie uvedeného úradu pre skutok spáchaný v časovom období do marca 1994 do novembra 1994, právne posúdený ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 účinného v čase spáchania skutku, kde zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v ustanovení § 67 ods. 2 písm. b) Tr. por. stanovuje na stíhaný trestný čin 10 ročnú premlčaciu lehotu, ktorá začala plynúť od okamihu dokonania trestného činu. Uvedená lehota má objektívny charakter a s poukazom na ustanovenie § 67 ods. 3 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a. Z dikcie citovaných ustanovení Trestného zákona je evidentné, že tvrdenia žiadateľa nemajú právnu relevanciu, nakoľko nie je podstatná tá skutočnosť, či orgány činné v trestnom konaní obvineného oficiálne kontaktovali po viac ako 11 rokoch od spáchania stíhaného skutku resp. kedy mu oznámili uznesenie o vznesení obvinenia. Podstatné z hľadiska premlčania trestného stíhania je v danom prípade vznesenie obvinenia pre trestný čin podvodu, o ktorého premlčanie ide. K vzneseniu obvinenia došlo dňa 20.12.2004. Len pre úplnosť je potrebné uviesť, že obvinený proti

uznesení o vznesení obvinění podal s'ážnosť dňa 6.12.2005, pričom uznesenie mu bolo doručené dňa 5. 12. 2005. ...

Podľa ustanovenia § 67 ods. 2 písm. b) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, sa do premlčacej doby nezapočítava doba po ktorú sa páchatel' zdržiaval v cudzine.

Z uvedeného dôvodu nie je správny záver obvineného v tom, že pobyt páchatel'a v cudzine možno považovať za dôvod spočívania premlčania len vtedy, ak ide o úmyselný neoprávnený pobyt, pričom pobyt oprávnený (napr. za účelom napr. služobnej cesty a pod.) sa za takýto nepovažuje.

Takýto výklad ustanovenia je nesprávny a bol prekonaný súdnou praxou vychádzajúcou z odlišných spoločenských reálií po roku 1989. Trestný zákon č. 140/1961 Zb. účinný v čase spáchania skutku, dokonca ani v predchádzajúcich právnych úpravách nikdy nerozlišoval to či ide o pobyt oprávnený alebo neoprávnený. S poukazom na znenie ustanovenia § 67 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, nie možné prijať iný záver ako ten, že akýkoľvek (oprávnený či neoprávnený) pobyt v cudzine spôsobuje spočívanie premlčacej doby. Vychádzajúc z tohto konštatovania neobstojí tvrdenie obvineného o premlčaní trestného stíhania uplynutím doby premlčania v novembri 2004. Doba pobytu obvineného B. Š. v cudzine sa do premlčacej doby nezapočítava, pretože v tomto čase neplynula a vznesením obvinenia dňa 20.12.2004 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania skutku, došlo k prerušeniu premlčania trestného stíhania so začatím plynutia novej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sudca pre prípravné konanie považuje dôvody uvedené v žiadosti obvineného za neopodstatnené.

S poukazom na pretrvávajúcu dôvodnosť trestného konania proti obvinenému, priebežné vykonávanie vyšetrovacích úkonov orgánmi prípravného konania a predovšetkým vzhľadom na trvajúcu existenciu dôvodov väzby sudca pre prípravné konanie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.»

Proti tomuto uzneseniu špeciálneho súdu podal s'ážovateľ s'ážnosť, ktorú odôvodnil tým, že pri rozhodovaní špeciálneho súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu došlo k porušeniu zásady „denegatio justitiae“, zásady „rovnosti strán pred súdom“, zásady

„preverovania odôvodnenosti trestného konania“, ako aj tým, že sudca špeciálneho súdu rozhodujúci o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu bol zaujatý. V odôvodnení svojej sťažnosti poukázal aj na porušenie zákona v konaní týkajúcom sa vyžiadania jeho osoby z cudziny a uviedol aj dôvody, ktoré podľa jeho názoru svedčia o premlčaní trestného stíhania vedeného proti nemu.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) nového Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia okrem iného vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr považuje za potrebné uviesť, že trestné stíhanie obvineného B. Š. pre skutok právne posúdený spôsobom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia je dôvodné, keďže vo veci boli zabezpečené a vykonané dôkazy vedúce k podozreniu v rovine rozumnej istoty, že obvinený B. Š. sa mal dopustiť tohto trestného činu.

Vzhľadom k tomu procesný postup vyšetrovateľa vedúci k trestnému stíhaniu tohto obvineného bol dôvodný a v súlade so zákonom.

Rovnako podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nič nezmenilo na dôvodoch väzby u obvineného B. Š., keďže konkrétne skutočnosti podrobne rozvedené v predchádzajúcom uznesení súdu o vzatí do väzby a ako aj v napadnutom uznesení, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, zakladajú dôvodnú obavu z konania uvedeného v týchto ustanoveniach.

Námietky obvineného B. Š., ktoré uplatnil v podanej sťažnosti, nie sú opodstatnené.

V prvom rade je potrebné uviesť, že justičné orgány Slovenskej republiky nie sú oprávnené preskúmať obvineným B. Š. namietané porušenie zákona zo strany justičných orgánov Maďarskej republiky.

V druhom rade je potrebné dať do pozornosti, že obvinený B. Š. bol pre tento skutok trestne stíhaný v Českej republike, pričom v tejto veci bol vo väzbe od 11. novembra 1994 do 30. apríla 1998. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prevzala trestné stíhanie proti obvinenému B. Š. 7. decembra 2002. Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci zastáva názor, že vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam k plynutiu premlčacej doby v tomto prípade ani nedošlo, pretože vznesením obvinenia B. Š. v Českej

republike sa premlčanie trestného stíhania prerušilo. Skutočnosť, že obvinený B. Š. bol v tejto veci vo väzbe v Českej republike (v dĺžke 3 roky, 5 mesiacov a 19 dní) môže byť zohľadnená, resp. započítaná v prípade eventuálneho uznania viny a následného uloženia trestu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, resp. podľa § 45 ods. 4 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006.

V treťom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by sudca Špeciálneho súdu v rámci konania o podanej žiadosti o prepustenie na slobodu porušil zásadu rovnosti strán, keďže o tejto žiadosti konal na verejnom zasadnutí, na ktorom tak prokurátor ako aj obvinený B. Š. si uplatnili svoje práva v rozsahu vymedzenom v zákone.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť obvineného B. Š. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. “

Z odôvodnenia uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 19. januára 2007, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby a na ktoré najvyšší súd vo svojom uznesení poukazuje pri posudzovaní dôvodov väzby, vyplýva:

„V posudzovanom prípade dospel procesný sudca ku kladnému záveru a dôvodnosť podozrenia vyplýva z výpovedí bývalých spoluobvinených (z ktorých niektorí už boli vypočutí ako svedkovia), svedkov a listinných dôkazov, ktoré boli zabezpečené ešte v pôvodnom konaní v Čechách. K tomu prispieva aj výsledok trestného konania spoluobvinených obvineného B. Š. ...

V danom prípade obvinený sa čiastočne vyhýbal trestnému konaniu aj tým, že sa zdržiaval v zahraničí a je tu obava, že by sa mohol skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, lebo mu hrozí vysoký trest...

Z listinných dôkazov, ale aj z obsahu výsluchu obvineného pred procesným sudcom vyplýva, že obvinený bol vo väzbe v Maďarskej republike od 14. 1. 2004 pre spáchanie trestných činov podvodu. V Slovenskej republike je stíhaný tiež pre trestný čin podvodu ako aj pre trestný čin vydierania (aj keď pre tento trestný čin nebol z Maďarskej republiky vydaný). Z týchto skutočností vyplýva dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu by mohol v takejto činnosti pokračovať. ... “

1. Pokiaľ ide o sťažovateľom sťažnosťou namietané porušenie ním označených práv uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007, treba uviesť, že ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy „...ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby, o žiadosti o prepustenie z väzby, o ďalšom trvaní väzby, o zmene dôvodov väzby, o návrhu na predĺženie lehoty väzby a rozhodnutie prokurátora o prepustení obvineného z väzby.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 189 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie možno napadnúť pre a) nesprávnosť niektorého jeho výroku, b) zřejmý rozpor výroku s odôvodnením, alebo c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa mohol, a ako z obsahu sťažnosti vyplýva, túto možnosť aj využil, domôcť ochrany svojich práv podaním sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu z 9. marca 2007, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť a v konečnom dôsledku aj rozhodol, najvyšší súd (konanie vedené pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 a uznesenie z 29. marca 2007).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu špeciálneho súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ vidí porušenie svojich práv aj v postupe najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu z 9. marca 2007, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá. Podľa tvrdenia sťažovateľa postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tošs 16/07 a jeho uznesením z 29. marca 2007 došlo predovšetkým k porušeniu základných práv zaručujúcich osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny a čl. 5 dohovoru.

V úvode treba konštatovať, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Uvedené obdobne platí aj pre základné práva zaručené v čl. 8 listiny.

Podľa judikatúry ústavného súdu je v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu

nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03). Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, tak ako je už citovaný, je zrejmé, že najvyšší súd sa zaoberal podstatnými námietkami sťažovateľa, ktoré uvádzal v písomnom odôvodnení svojej sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu z 9. marca 2007. Druhostupňový súd nepochybne vyhodnocoval dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa a dôvody jeho väzby. Taktiež riešil sťažovateľom nastolenú otázku premlčania trestného stíhania jeho osoby, pochybenia príslušných orgánov Maďarskej republiky pri vydávaní sťažovateľa z cudziny a napokon aj otázku rovnosti účastníkov a kontradiktórnosti konania pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v konaní pred špeciálnym súdom.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok (v rámci druhostupňového konania) relevantných na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, a tým o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe, vychádzal zo skutkového a právneho stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania orgánmi činnými v trestnom konaní. Z dovtedajších výsledkov tohto dokazovania najvyšší súd považoval za preukázané, že trestné stíhanie sťažovateľa je dôvodné (*„... zabezpečené a vykonané dôkazy vedúce k podozreniu v rovine rozumnej istoty, že obvinený... sa mal dopustiť tohto trestného činu...“*), a dostatočným spôsobom odôvodnil aj to, prečo ho nepovažuje za premlčané. Najvyšší súd rovnako poukázal na skutkové okolnosti pretrvávania väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) nového Trestného poriadku (*„... sa nič nezmenilo na dôvodoch väzby... konkrétne skutočnosti podrobne rozvedené v predchádzajúcom uznesení súdu o vzatí do väzby a ako aj v napadnutom uznesení, na ktoré Najvyšší súd... poukazuje...“*), ktoré v konečnom dôsledku viedli k zamietnutiu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (jej ďalšom trvaní) sťažovateľa, a podľa názoru ústavného súdu sú tieto odôvodnenia ústavnoprávne akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. I Tošs 16/2007 z 29. marca 2007 za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pvš 1/06 z 19. januára 2007, ktorým bolo rozhodnuté o vzatí sťažovateľa do väzby, ústavný súd opäť poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy. Proti tomuto uzneseniu totiž sťažovateľ mal možnosť využiť riadny opravný prostriedok, ktorý nevyužil, t. j. sťažnosť, na základe ktorej by zákonnosť postupu a rozhodnutia špeciálneho súdu pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby preskúmal nadriadený (druhostupňový) súd, ktorého povinnosťou by v takom prípade bolo poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa v prípade, že tieto boli prvostupňovým súdom porušené.

V zmysle uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, v čl. 5 ods. 4 dohovoru a v čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 listiny postupom špeciálneho súdu, ku ktorému malo dôjsť podľa sťažovateľa tým, že o jeho žiadosti

o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodoval zákonný a nezaujatý sudca, ktorý „*nebol vybratý elektronicky*“, ústavný súd poznamenáva, že (odhliadnuc od zjavnej neopodstatnenosti namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny vo „*väzobnej*“ veci – tieto práva sú totiž prísnejšie upravené špeciálnou úpravou zakotvenou v čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny a čl. 5 dohovoru) ak bol sťažovateľ presvedčený o tom, že v jeho veci rozhoduje sudca, ktorý mal byť z trestného konania vylúčený, mal túto námietku vzniesť bez meškania (§ 31 ods. 4 nového Trestného poriadku), t. j. priamo pred konajúcim sudcom špeciálneho súdu pre prípravné konanie, ktorý o takejto námietke sám rozhodne v zmysle ustanovení § 32 ods. 3 nového Trestného poriadku. Proti takémuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhoduje nadriadený súd (§ 32 ods. 4 a 5 nového Trestného poriadku).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vzhľadom na už spomenutý princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Navyše ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 3 ods. 3 zákona č. 747/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom (Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.) tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

Podľa § 51 ods. 3 zákona o súdoch ak nie je možné prideliť vec náhodným výberom a ide o potrebu pridelenia vecí na rozhodnutie bez zbytočného odkladu v prípadoch rozhodovania o ustanovení obhajcu, o príkaze na zatknutie, o väzbe,... a v ďalších prípadoch ustanovených osobitným zákonom, veci sa pridelujú v súlade s rozvrhom práce spôsobom určeným v rozvrhu práce tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

Podľa II. oddielu rozvrhu práce špeciálneho súdu na rok 2006 sp. zn. Spr 199/2005-ÚZ účinného od 1. januára 2006 v znení dodatku č. 1 z 21. decembra 2005, dodatku č. 2 z 3. januára 2006 a dodatku č. 3 z 9. januára 2006, ktorý bol platný a účinný v čase pridelenia trestnej veci sťažovateľa sudcovi špeciálneho súdu pre prípravné konanie, je uvedený: „*Podľa § 51 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. náhodným výberom nie je možné prideliť vec, v ktorej je potrebné rozhodnúť bez zbytočného odkladu, a to v prípadoch rozhodovania o*

- ustanovení obhajcu,

- väzbe,

- príkaze na zatknutie,

- príkaze na domovú prehliadku,

- príkaze na vyšetrovanie duševného stavu,

- príkaze na sledovanie osôb a vecí,

- príkaze na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov,

- príkaze na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky,

- príkaze na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke,

- príkaze na použitie agenta.

Vo vymenovaných prípadoch rozhoduje sudca pre prípravné konanie s nariadenou pracovnou pohotovosťou.

Sudca pre prípravné konanie rozhoduje pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní o zásahoch do základných práv a slobôd podľa Trestného poriadku. Sudca pre prípravné konanie rozhoduje aj v iných prípadoch ustanovených Trestným poriadkom (§ 2 ods. 3 Trestného poriadku, účinného od 01. 01. 2006).

Rozpisy sudcov pre prípravné konanie s nariadenou pracovnou pohotovosťou, s určením ich zastupovania, v záujme zabezpečenia plnenia úloh, tvoria obsah príloh k tomuto rozvrhu práce.“

Podľa 1. bodu VII. oddielu tohto rozvrhu práce: *„O žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, bude rozhodovať ten sudca pre prípravné konanie (alebo senát ktorého je členom), ktorý obvineného vzal do väzby.“*

Podľa 3. bodu tohto oddielu: *„O návrhoch a žiadostiach vyšetrovateľa alebo špeciálneho prokurátora (ustanovenie obhajcu, domová prehliadka, vyšetrenie duševného stavu, sledovanie osôb a vecí, vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov, odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke a použitie agenta) rozhodne službukonajúci sudca pre prípravné konanie, pokiaľ pôjde o prvý návrh vo veci.“*

Podľa bodu 4 tohto oddielu: *„O ďalšom návrhu alebo žiadosti vo veci, nebude platiť pravidlo uvedené v bode 3, lebo o tomto návrhu alebo žiadosti rozhodne sudca pre prípravné konanie, ktorý vo veci vykonal prvý úkon.“*

V závere VII. oddielu rozvrh práce uvádza: *„Za prvý úkon bude považované rozhodovanie o:*

- 1) návrhu na vzatie obvineného do väzby,*
- 2) žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu,*
- 3) návrhu špeciálneho prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby.“*

Z uvedeného je zrejmé, že určenie zákonného sudcu nie je bezvýhradne podmienené pridelením veci náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pokiaľ sa tak udialo v súlade so zákonom a rozvrhom práce príslušného všeobecného súdu. Z tohto pohľadu sa preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti javí aj ako zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a rozhodnutím špeciálneho

súdu a namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu by ústavný súd musel sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

5. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, v čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny v súvislosti s právom byť vzatý do väzby a zostať vo väzbe iba na základe zákonného stíhania podľa Trestného zákona aj vo vzťahu k tzv. zásade špeciality pri extradícii, porušenia ktorých sa mali dopustiť špeciálna prokuratúra, špeciálny súd a najvyšší súd, ústavný súd opäť poukazuje na tú skutočnosť, že tieto okolnosti sťažovateľ mal možnosť namietat' v konaní pred špeciálnym súdom, v ktorom sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby 19. januára 2007 a ktorému predchádzal proces vyžiadania a vydania sťažovateľa na trestné stíhanie orgánom Slovenskej republiky. Napokon aj sám sťažovateľ tvrdí: „*Údaje dokazujú, že ŠS BB ma vzal do väzby za iný tr. čin, ako za ktorý ma MR v procese extradície vydala. Touto plnou informáciou disponoval ŠS BB už v deň uvalenia väzby dňa 19. 1. 2007, keď som ŠS BB upozornil na rozdielnosť obsahov spisu v SR a MR – ako je to zaznamenaná na strane č. 6 zápisnice ŠS BB, sp. zn. BB-Pšv 1/06 zo dňa 19. 1. 2007.*“

Proti uzneseniu sudcu špeciálneho súdu pre prípravné konanie z 19. januára 2007 sťažovateľ mohol podať opravný prostriedok, ktorý však nevyužil. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy) odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že opis skutku uvedený v európskom zatýkacom rozkaze špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 13. januára 2006, na základe ktorého príslušné orgány Maďarskej republiky rozhodli o vydaní sťažovateľa na trestné stíhanie Slovenskej republiky, a opis skutku uvedený v uznesení vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave sp. zn. ČVS: KRP-1907/OVEK-Ba-2004 z 20. decembra 2004, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, je zhodný. Príslušné orgány Slovenskej republiky teda bez

akýchkoľvek pochybností stíhajú sťažovateľa za skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého orgány Maďarskej republiky rozhodli o jeho vydaní. Prípadné nezrovnalosti pri jazykovom preklade rozhodnutia orgánu rozhodujúceho vo veci vydania sťažovateľa na trestné stíhanie slovenským orgánom neboli spôsobilé vyvolať také následky, aby došlo k zámene, resp. zmene skutku v takom rozsahu, že by konanie predstavované opísaným a jazykovo preloženým skutkom naplnilo znaky inej alebo dokonca žiadnej skutkovej podstaty trestného činu. Preto sa sťažnosť sťažovateľa v tejto časti javí aj ako zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Z dôvodu nedostatku svojej právomoci ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny a v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v súvislosti s právom byť vzatý do väzby a zotrvať vo väzbe iba na základe zákonnej extradície, dodržaním povinnosti poskytovať presné údaje pre extradíciu, ako aj s právom byť stíhaný iba za trestný čin, za ktorý došlo k vydaniu sťažovateľa, ako aj v časti namietaného porušenia práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny a v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru v súvislosti s právom byť okamžite prepustený z väzby na slobodu, ak sa ukáže, že sa extradícia vykonala porušením tzv. princípu extrateritoriality vykonávacím štátom, a porušenia ktorých sa mal dopustiť špeciálny súd. Aj v tomto prípade mal sťažovateľ možnosť tieto okolnosti napadnúť opravnými prostriedkami (pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu tak aj urobil), o ktorých mal alebo aj rozhodoval najvyšší súd (konanie vedené pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007), povinnosťou ktorého v týchto konaniach bolo poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa.

Námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia označených práv postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007 sú zjavne neopodstatnené z dôvodu, že najvyšší súd sa s týmito otázkami sťažovateľa v rozsahu ním namietanom v sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 zaoberal, pričom sa s týmito otázkami ústavne konformným spôsobom vysporiadal

bez toho, aby došlo k porušeniu sťažovateľových práv (pozri bod 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

7. Podľa názoru sťažovateľa došlo aj k porušeniu jeho práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy, v čl. 38 ods. 1 listiny a v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špeciálneho súdu v súvislosti s právom na konanie pred zákonným a príslušným súdom a sudcom. Ústavný súd opäť konštatuje, že v tejto časti sťažnosti nie je daná jeho právomoc (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Túto okolnosť sťažovateľ mal a mohol namietat' priamo pred sudcom pre prípravné konanie. V prípade, že by jeho námietke nebolo vyhovené, proti takémuto rozhodnutiu by mohol podať riadny opravný prostriedok, o ktorom by rozhodoval nadriadený (najvyšší) súd.

8. Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namieta porušenie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a v čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) dohovoru v súvislosti s právom byť oboznámený s dôkazmi a údajmi, na ktoré sa odvoláva prokurátor ako na dôvody väzby, ktorých porušenia sa mal dopustiť špeciálny súd, ale aj v časti namietaného porušenia práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) dohovoru v súvislosti s právom byť oboznámený s dôkazmi a údajmi, na základe ktorých zamietá prokurátor prepustenie z väzby, ktorých porušenia sa mal dopustiť špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 a najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007.

Tvrdenia o porušení týchto práv sťažovateľ odôvodňuje tým, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s „údajmi“, ktorými argumentoval prokurátor pri jeho návrhoch na uvalenie a ponechanie sťažovateľa vo väzbe, a ďalej tým, že: „*Pri rozhodovaní ŠS BB dňa 19. 1. 2007 a 9. 3. 2007, ako aj pri vypracovaní odvolania pre NS SR som bol nútený pracovať bez znalosti vyšetr. spisu, teda bez údajov, na ktoré sa prokurátor vo svojich podaniach odvolával. Pri verejnom zasadnutí o mojom prepustení z väzby, pred ŠS BB dňa*

9. 3. 2007 som musel argumentovať bez znalosti, akými argumentmi odôvodňuje prokurátor moje ponechanie vo väzbe. Takýmto postupom, keď mi ŠS BB nedoručil odôvodnenie a stanovisko prokurátora, bol som vystavený hendikepu nerovnosti zbraní pred súdom, lebo som nemohol pripraviť protiargumenty voči názoru prokurátora – oproti tomu, prokurátorovi doručili vopred všetky moje podania.“

Ústavný súd k tomu opätovne uvádza, že pokiaľ podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práv postupom špeciálneho súdu (v konaní o vzatí sťažovateľa do väzby) a jeho uznesením z 19. januára 2007, tieto skutočnosti mohol a mal namietat' sťažnosťou proti uvedenému uzneseniu, o ktorých by bol oprávnený a povinný rozhodovať najvyšší súd, preto na konanie v tejto časti ústavný súd nemá právomoc (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo vzťahu k uzneseniam špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007 je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená, pretože konania predchádzajúce spomínaným rozhodnutiam boli iniciované podaním žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a podaním sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu, ktorým tejto žiadosti nevyhovel. Sťažovateľ teda sám predložil všeobecným súdom argumenty, ktoré podľa jeho názoru svedčia o neoprávnenosti pretrvávania väzby. Navyše špeciálny súd o žiadosti sťažovateľa rozhodoval na verejnom zasadnutí, kde takisto mal sťažovateľ možnosť nielen predniesť všetky svoje argumenty, ale aj reagovať na argumentáciu prokurátora. Podobne aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu treba uviesť, že tento rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa (nie prokurátora) proti uzneseniu špeciálneho súdu. V tejto sťažnosti sťažovateľ opäť mohol, a zrejme aj uviedol, všetky argumenty proti jeho ďalšiemu zotrvaní vo väzbe.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje aj tým, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci vyšetrovania (príslušnou zložkou polície a špeciálnou prokuratúrou), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v petite sťažnosti tieto orgány v tejto súvislosti ako porušovateľov svojich práv neoznačil.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľa a rozhodnutiami všeobecných súdov, sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 8 ods. 3, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a b) dohovoru uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007 a „skúmaním“ špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 7/05-154 z 18. mája 2007 v súvislosti s právom poznať v prípade obvinenia z trestného činu dôkazy a dôvody obvinenia, proti ktorým sa má obhajovať. Uvedené odôvodnil takto: *„OČTK a ŠS BB odmieta špecifikovať a presne označiť dôkaz, proti ktorému by som sa mal obhajovať. ... Bez určenia/predloženia konkrétneho dôkazu sa nemám proti čomu a akým spôsobom obhajovať. Pri uzavieraní vyšetrovania som bol oboznámený s cca. 5 000 stranami papierov, avšak ani jeden z nich mi vyšetrovateľ nevedel predložiť/označiť ako nejaký dôkaz proti mne, proti ktorému by som sa mal vyjadrovať, alebo obhajovať.“*

Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľom uvádzané dôvody namietaného porušenia jeho práv považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, pretože sťažovateľovi bolo doručené uznesenie, ktorým mu bolo vznesené obvinenie a z ktorého vyplýva, čo sa mu kladie za vinu. Rovnako sťažovateľ sám potvrdzuje, že mu bol po skončení vyšetrovania predložený vyšetrovací spis a k výsledkom vyšetrovania zaujal svoje stanovisko, ktoré podrobne uviedol vo svojom vyjadrení k vykonanému úkonu preštudovania vyšetrovacieho spisu 11. mája 2007. Ďalej treba zdôrazniť, že sťažovateľ ešte bude mať možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom v štádiu súdneho konania, tak ako to vyplýva z ustanovení príslušného procesnoprávneho predpisu (Trestného poriadku) s prihliadnutím najmä na zásadu ústnosti a bezprostrednosti trestného konania (§ 2 ods. 18 a 19 nového Trestného poriadku). Zjavná neopodstatnenosť sťažovateľových námietok spočíva podľa názoru ústavného súdu aj v tom, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne

nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán (§ 2 ods. 12 nového Trestného poriadku), preto aj ak nedošlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní alebo zo strany všeobecného súdu k označeniu konkrétneho dôkazu, ktorý by priamo usvedčoval páchatel'a zo spáchania trestného činu, neznamená to, že by sa páchatel' tohto trestného činu nedopustil, ak o opaku svedčia vykonané dôkazy vo svojom súhrne. Rozhodne však takýto postup orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov nepredstavuje porušenie označených ústavou, listinou a dohovorom zaručených práv sťažovateľa, najmä ak predmetom konania pred špeciálnym súdom a najvyšším súdom bolo rozhodovanie o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe, kde síce všeobecné súdy skúmajú dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným, avšak bez toho, aby jeho vina bola nevyvrátiteľne preukázaná (vyplýva to z účelu väzby ako zaisťovacieho úkonu).

Navyše vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa „skúmaním“ špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 7/05-154 z 18. mája 2007 ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ bol sťažovateľ toho názoru, že špeciálna prokuratúra, resp. prokurátor špeciálnej prokuratúry jeho žiadosť z 11. mája 2007 nevybavil v súlade so zákonom, mal možnosť podať proti tomuto „výsledku preskúmania žiadosti“ podnet na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora nadriadenému prokurátorovi (zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov).

10. Porušenie základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ďalej v čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-Pšv 1/06 a jeho rozhodnutiami z 19. januára 2007 a 9. marca 2007, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 a jeho rozhodnutím z 29. marca 2007 a „skúmaním“ špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 7/05-154 z 18. mája 2007 v súvislosti s právom na vymožitelnosť práva, zákazu odmietnuť spravodlivosť súdom a práva domôcť sa svojich zákonných práv sťažovateľ odôvodnil tým, že špeciálny súd a v rámci odvolacieho konania najvyšší súd sa odmietli zaoberať týmito otázkami:

„- proces mojej extradície je viacnásobným porušením zákona,

- moje obvinenie ani opis skutku (či zadovážené dôkazy) nenesú znaky skutkovej podstaty podvodu činnosť sudcu ŠS BB by neobstala v skúške podmienky na nezaujatého sudcu podľa precedensov ESLP,
- bola viacnásobne porušená rovnosť strán, zbrani a kontradiktórnosť v procese môjho tr. konania,
- viaceré ustanovenia zákona – a tým aj úkony OČTK a ŠS BB – sa aplikujú formou per analogiam na úkor obvineného, resp. spätne sa užíva extenzívny výklad práva,
- tr. stíhanie sa začalo proti už nestíhateľnému činu, podľa TZ SR z dôvodu premlčania – a napriek dôkazom sa v ňom pokračuje.“

Ústavný súd taktiež túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to vzhľadom na okolnosti uvedené v bode 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia, t. j. podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľom nastolenými otázkami najvyšší súd zaoberal a ústavne konformným spôsobom sa s nimi aj vysporiadal. Vo vzťahu k namietanému postupu špeciálneho súdu v tejto časti sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity uvedený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Tvrdenia o porušení práv sťažovateľa „skúmaním“ špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 7/05-154 z 18. mája 2007 sťažovateľ žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. v tejto časti ústavný súd musel sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

11. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s právom zúčastniť sa prejednávania svojej žiadosti o prepustenie z väzby pred súdom, k porušeniu ktorých došlo postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007.

Tieto tvrdenia sťažovateľ odôvodnil takto: „Nebolo mi umožnené zúčastniť sa II. stupňového rozhodovania súdu napriek povinnosti a splneniu na to zákonných podmienok. ... Po doručení zápisnice a uznesenia ŠS BB, ktorým som bol ponechaný vo väzbe som vypracoval viacstranové písomné odvolanie a odôvodnenie, v ktorom som

uviedol nové skutočnosti/dôkazy podporujúce moju žiadosť o prepustenie. ... V tomto podaní som z dôvodu uvedenia ďalších a nových skutočností žiadal o moje predvolanie a moju účasť pri rozhodovaní NS SR o mojej žiadosti o prepustenie z väzby. ... NS SR ma na prejednanie môjho odvolania o prepustenie (napriek novým skutočnostiam) nepredvolal a rozhodol bez mojej prítomnosti.“

Požiadavky práva na preskúmanie zákonnosti väzby a rozhodnutie (vrátane rozhodovania o jej ďalšom trvaní) o nej sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 5 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 1 ústavy, ktorý vo všeobecnej rovine garantuje osobnú slobodu, ako aj v čl. 5 ods. 4 dohovoru a sú definované v stabilnej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorou sa pri svojej rozhodovacej činnosti konštantne riadi aj ústavný súd.

Z judikatúry ESLP vyplýva, že v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru sa musia poskytovať určité procesné záruky, pričom tieto nemusia byť bez výhrad rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktoré zabezpečujú podmienky spravodlivého súdneho procesu. Možno však konštatovať, že pri rozhodovaní o zákonnosti väzby sa na niektoré z týchto procesných záruk kladie mimoriadny dôraz. Jednou z takýchto záruk je aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe.

Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku vo veci Sanchez - Reisse v. Švajčiarsko z 21. októbra 1986 vyslovil názor, že možnosť osoby pozbavenej osobnej slobody „osobne sa vyjadriť“ je jednou zo základných procesných záruk spravodlivého procesu. Toto rozhodnutie ESLP sa týkalo vydávacej väzby podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Pokiaľ ide o osobu, ktorej osobná sloboda bola obmedzená v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ESLP sa prikláňa k nutnosti a nevyhnutnosti výsluchu dotknutej osoby pred súdom, ako aj k zásade kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní (rozsudok vo veci Nikolov v. Bulharsko z 25. marca 1999, rozsudok vo veci Kampanis v. Grécko z 13. júla 1995). Európsky súd pre ľudské práva vychádza vzhľadom na dané okolnosti z predpokladu, že osobná prítomnosť dotknutej osoby je sama osebe zárukou spravodlivého procesu a zároveň aj zárukou eliminácie možného porušenia základných práv a slobôd.

Ústavný súd už vyslovil svoj právny názor, podľa ktorého väzba je zásadným zaisťovacím inštitútom a predstavuje výrazný zásah do základného práva jednotlivca na osobnú slobodu. Neodmysliteľnou procesnou zárukou pri takomto zásahu musí byť právo dotknutej osoby „osobne sa vyjadriť“, teda byť vypočutá súdom k dôvodom a okolnostiam ďalšieho zotrvania vo väzbe (III. ÚS 84/06, IV. ÚS 45/08).

Postup všeobecných súdov pri rozhodovaní o väzbe a jej ďalšom trvaní je upravený v § 72 ods. 2 Trestného poriadku (ktorý sa vzťahuje aj na väzbu sťažovateľa), podľa ktorého vziať do väzby možno len obvinenú fyzickú osobu. Uznesenie o vzatí do väzby sa musí odôvodniť aj skutkovými okolnosťami. O väzbe rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby musí byť obvinený vypočutý. O ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadostí nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne nepožiadal o výsluch a zároveň neuviedol nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré sú významné na rozhodnutie.

Z uvedeného vyplýva, že podľa Trestného poriadku musí byť obvinený pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí do väzby vypočutý. Oproti tomu o ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak z návrhu alebo žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, pre ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí. Z toho možno urobiť záver, že Trestný poriadok v prípade rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu ponecháva určitý priestor na úvahu všeobecného súdu, či obvineného osobne vypočuje, t. j. bude konať o takomto návrhu na verejnom zasadnutí, alebo ho nevypočuje, t. j. bude konať na neverejnom zasadnutí. Táto úvaha všeobecného súdu je ale obmedzená znením poslednej vety citovaného § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Na základe jej interpretácie možno dôjsť k záveru, že súd rozhoduje na verejnom zasadnutí v prípade, ak sú alternatívne (nie kumulatívne) splnené dve

podmienky. Prvou podmienkou je, že zo žiadosti vyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočúť, alebo druhou podmienkou je, ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby o výsluch požiada a zároveň uvedie nové skutočnosti súdu skôr nežné, ktoré sú významné na rozhodnutie (m. m. IV. ÚS 290/07).

V súvislosti s interpretáciou a uplatením § 72 ods. 2 Trestného poriadku v danej veci ústavný súd zohľadňoval aj svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej ak ustanovenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, vzhľadom na jeho výklad zo strany ESLP, zabezpečuje väčší rozsah ochrany základného práva na osobnú slobodu v súvislosti s právom obvineného byť vypočutý súdom pri rozhodovaní o ďalšom trvaní jeho väzby, tak je všeobecný súd vzhľadom na čl. 154c ods. 1 ústavy (podľa ktorého majú medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd) povinný aplikovať čl. 5 ods. 4 dohovoru namiesto ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku (m. m. napr. I. ÚS 352/06).

Rešpektujúc citovanú judikatúru ESLP ústavný súd už v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 318/06 a sp. zn. IV. ÚS 45/08 zdôraznil, že ani judikatúru ESLP k čl. 5 ods. 4 dohovoru nemožno vykladať tak bezmedzne, že by z nej vyplývala povinnosť všeobecného súdu a zvlášť odvolacieho súdu rozhodovať o ďalšom trvaní väzby vždy na verejnom zasadnutí, t. j. po vypočutí obvineného, bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade rozhodol sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu na verejnom zasadnutí konanom 9. marca 2007 za účasti sťažovateľa, pričom sťažovateľ pred rozhodnutím bol vypočutý. Zo zápisnice o jeho výsluchu vyplýva, že sťažovateľ predovšetkým odôvodňoval svoje tvrdenia o porušení zákona pri vydávaní jeho osoby z cudziny, a tým protiprávnosť jeho vzatia do väzby, uviedol dôvody, pre ktoré je podľa jeho názoru trestné stíhanie vedené proti nemu premlčané, poukázal na nenaplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý je stíhaný, a napokon sa vyjadril k dôvodom jeho väzby. Po ukončení výsluchu sudca špeciálneho súdu pre prípravné konanie žiadosť sťažovateľa uznesením zamietol. Proti

tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú pomerne rozsiahlym spôsobom odôvodnil a založil ju najmä na porušení zásady „denegatio iustitiae“, zaujatosti sudcu špeciálneho súdu pre prípravné konanie, porušení zásady „rovnosti strán pred súdom“, porušení zásady „preverovať odôvodnenosť konania“, porušení zákonov pri vydaní jeho osoby z cudziny a napokon na premlčaní jeho trestného stíhania.

Pri posudzovaní, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa tým, že najvyšší súd rozhodoval o jeho sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu na neverejnom zasadnutí, t. j. bez jeho osobnej prítomnosti a bez možnosti osobne sa k veci vyjadriť, ústavný súd vychádzal z tohto, či najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tošs 16/2007 rešpektoval zákon (požiadavka plynúca z čl. 17 ústavy) a či bola dodržaná rovnosť strán a kontradiktórny charakter tohto konania (požiadavka plynúca z čl. 5 dohovoru). Ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku, konkrétne jeho posledná veta, umožňuje, aby v prípade rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu mohol všeobecný súd rozhodnúť na neverejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí o tejto otázke rozhoduje v zásade vtedy, ak obvinený (v tomto prípade sťažovateľ) uvedie také podstatné skutočnosti, ku ktorým je potrebné ho vypočuť, alebo ak obvinený výslovne požiada o výsluch a uvedie nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré sú významné pre rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu požiadal o osobné vypočutie, čo odôvodnil takto: *„Žiadam..., aby mi bolo umožnené pred NS SR vysvetliť a zodpovedať príp. otázky týkajúce sa porušenia zákonov na moju ujmu pri konaní a rozhodovaní OČTK a ŠS-BB vo vzťahu s mojou osobou. Svoju žiadosť odôvodňujem: - rozhodnutím NS SR č. 1 Toš 9/2006, - rozsudkami ESLP v Štrasburgu: Tóth c. Rakúsko – rozsudok z 12. 12. 1991 Annuaire, č. 224, Osvath c. Maďarsko – rozsudok z 5. 7. 2005, ku sťažnosti č. 20723/02.“*

Z ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku je zjavné, že obvinenému nestačí uviesť akékoľvek skutočnosti, aby o jeho žiadosti (sťažnosti) rozhodoval súd na verejnom zasadnutí (za splnenia ďalších podmienok), ale iba skutočnosti významné pre rozhodnutie.

To, či konkrétne skutočnosti uvádzané obvineným sú súdu neznáme, resp. boli skôr neznáme a či sú pre rozhodnutie významné, je oprávnený posúdiť a rozhodnúť o tom všeobecný súd. Vzhľadom na citované sťažovateľovo odôvodnenie žiadosti o jeho výsluch v druhostupňovom konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané v samotnej sťažnosti ústavný súd nemohol postup najvyššieho súdu hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so zákonom (Trestným poriadkom).

Na tomto skutkovom základe ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä to, že špeciálny súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa po jeho výsluchu, že išlo o sťažnostné konanie, ako aj na samotný obsah sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špeciálneho súdu z 9. marca 2007) postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špeciálneho súdu z 9. marca 2007, ktorým sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí zamietol, nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy ani jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Konkrétne okolnosti daného prípadu totiž podľa názoru ústavného súdu nevyvolávali potrebu rozhodnúť o jeho sťažnosti na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu, t. j. po jeho vypočutí. Preto postup, ktorý v danom prípade najvyšší súd zvolil pri rozhodovaní o jeho sťažnosti, je podľa názoru ústavného súdu zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z označených článkov ústavy a dohovoru.

12. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, v čl. 37 ods. 2 listiny a taktiež práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru v súvislosti s právom na povinnú obhajobu na verejnom zasadnutí súdu pri väzobnom stíhaní zločinu, porušenia ktorých sa mali dopustiť špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 a najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ale ani z jej príloh ústavný súd nezistil, že by túto skutočnosť sťažovateľ v konaniach pred všeobecnými súdmi namietal, a to napriek tomu, že tak mohol urobiť buď priamo pri svojom výsluchu na verejnom zasadnutí 9. marca 2007,

alebo v sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá. Podľa názoru ústavného súdu ak bol sťažovateľ presvedčený o porušení zákona (Trestného poriadku) postupom všeobecného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, bol v prvom rade oprávnený tieto skutočnosti namietať práve v konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré sú o takomto porušení zákona oprávnené a povinné rozhodnúť, príp. vzniknutý nezákonný stav napraviť. Až v prípade, že by sa všeobecné súdy odmietli namietaným porušením zákona zaoberať alebo ak by rozhodnutie v súvislosti s touto otázkou nebolo ústavne konformné (neodôvodnené alebo arbitrárne) a následkom toho by došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa, prichádzalo by do úvahy skúmanie postupu a rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom. V prípade sťažovateľa k prípadným námietkam porušenia zákona pred všeobecnými súdmi nedošlo, preto nie je v tejto časti sťažnosti sťažovateľa daná právomoc ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Sťažovateľ namieta aj porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v čl. 39 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v súvislosti s právom byť pozbavený osobnej slobody a stíhaný za nový trestný čin po estradícii iba pri rešpektovaní zásady špeciality, porušenia ktorých sa mali dopustiť špeciálny súd a špeciálna prokuratúra.

Vo vzťahu k špeciálnemu súdu sa sťažnosť sťažovateľa v tejto časti javí ako zjavne neopodstatnená, pretože z rozhodnutí špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007, na základe ktorých sťažovateľ naďalej zotrval vo väzbe, jednoznačne vyplýva, že väzobné dôvody, pre ktoré sťažovateľ nebol prepustený na slobodu, boli odvodené a súviseli so spáchaním trestného činu, pre ktorý bol z cudziny vydaný, t. j. pokus trestného činu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

V ďalšom treba poukázať na skutočnosť, že v etape prípravného konania, pokiaľ nejde o rozhodovanie o väzbe, príp. o otázkach výslovne uvedených v zákone (Trestnom

poriadku), sudca pre prípravné konanie nemôže ovplyvniť postup orgánov činných v prípravnom konaní, nad ktorým vykonáva dozor príslušný prokurátor. Preto, ak by aj došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní, v tomto prípade policajta, ku konaniu v rozpore so zákonom tým, že sťažovateľovi bolo rozšírené trestné stíhanie o trestný čin falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov podľa § 140 ods. 2 a ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pre ktorý nebol z cudziny vydaný, nemožno takéto konanie policajta pripísať na vrub sudcovi špeciálneho súdu pre prípravné konanie, ktorý túto skutočnosť žiadnym spôsobom v relevantnom čase nemohol ovplyvniť.

Ústavný súd teda v tejto súvislosti nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a postupom špeciálneho súdu, čo viedlo k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdené nerešpektovanie zásady špeciality v rámci extradičného konania špeciálnou prokuratúrou, ústavný súd poznamenáva, že trestné konanie vedené proti osobe sťažovateľa sa nachádza v štádiu prípravného konania. Prípadné porušenia zákonov, ktorých nápravy sa môže sťažovateľ domáhať ešte v rámci ďalších štádií trestného konania (napr. v štádiu súdneho konania), a tieto porušenia nepredstavujú priamy zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa tak, ako je to aj v tomto konkrétnom prípade (zotrvanie sťažovateľa vo väzbe nie je založené na rozšírení jeho trestného stíhania o ďalší trestný čin), nezakladajú automaticky bez ďalšieho právomoc ústavného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity uvedený v čl. 127 ods. 1 ústavy. V tejto časti teda ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

14. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, v čl. 38 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s právom na nezávislého a nezaujatého sudcu, porušenia ktorých sa mali dopustiť špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 a najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007.

Tieto tvrdenia sťažovateľ odôvodnil takto: „*JUDr. V. M. – sudca ŠS BB viedol verejné zasadnutie dňa 9. 3. 2007. Na tomto konaní som vzniesol námietku/otázku ohľadne zaujatosti zúčastneného sudcu a to z toho dôvodu, že mnou podané tr. oznámenia sa mohli dotýkať aj jeho osoby, lebo ignoroval dovtedy vykonané porušenia práva v tomto tr. konaní (a nechcel sa nimi zaoberať), že skôr príp. mohol konať v môj neprospech. Ani touto otázkou sa ŠS BB nezaoberal, a NS SR sa jej ani nedotkol vo svojich odôvodneniach.*“

Do zápisnice z 9. marca 2007 o svojom výsluchu pred špeciálnym súdom sťažovateľ vo vzťahu k „*zaujatosti*“ sudcu pre prípravné konanie uviedol iba toto: „*V trestných oznámeniach sa odvolávam aj na kroky orgánov na Slovenskej strane, vrátane aj špeciálneho súdu aj zástupcom prokurátora, ktorý sa zúčastnil na mojom vzatí do väzby, a preto neviem či sa má v takejto situácii preverovať zaujatosť, alebo nezaujatosť súdu.*“

Podľa názoru ústavného súdu takto formulovanú sťažovateľovu „úvahu“ nemožno považovať za jednoznačne vznesenú konkrétnu námietku zaujatosti sudcu špeciálneho súdu pre prípravné konanie, o ktorej by mal sudca pre prípravné konanie konať a rozhodnúť, preto je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Z príloh sťažnosti pred ústavným súdom vyplýva, že sťažovateľ vzniesol konkrétnu a jednoznačnú námietku zaujatosti konajúceho sudcu špeciálneho súdu až v konaní pred najvyšším súdom, t. j. v sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007. V otázke námietok zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb v rámci trestného konania je Trestným poriadkom daný relatívne presný procesný postup (§ 31 a § 32 Trestného poriadku), ktorým zákon umožňuje dosiahnuť vylúčenie určitej osoby (v tomto prípade sudcu pre prípravné konanie) z konania a rozhodovania v danej trestnej veci. Sťažovateľ predpísaný procesný postup nevyčerpal. Námietku zaujatosti nevzniesol bez meškania pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý bol o tejto námietke oprávnený a povinný rozhodovať ako prvostupňový orgán.

Právomoc ústavného súdu by v tomto prípade nastúpila až po realizácii dvojínštančného konania, ktorého výsledkom by bolo rozhodnutie, resp. postup všeobecných súdov predstavujúci zásah do sťažovateľových základných práv alebo slobôd, k čomu v danej veci nedošlo.

15. Vo vzťahu k časti sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru v súvislosti s právom poznať v prípade nového obvinenia z trestného činu dôkazy a dôvody nového obvinenia, proti ktorým sa stíhaný má obhajovať a porušenia ktorých sa mali dopustiť špeciálny súd a špeciálna prokuratúra, ústavný súd uvádza, že túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú s odôvodnením, ako je obdobne uvedené v bode 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

16. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby. K porušeniu týchto základných práv malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť postupom špeciálneho súdu a najvyššieho súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola doručená špeciálnemu súdu 16. februára 2007. O tejto žiadosti rozhodol špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007 na verejnom zasadnutí, na ktorom bol sťažovateľ prítomný.

Podľa zistenia ústavného súdu písomné vyhotovenie uznesenia sťažovateľ prevzal 9. marca 2007 a jeho obhajca 21. marca 2007.

Proti uzneseniu špeciálneho súdu sťažovateľ priamo na verejnom zasadnutí 9. marca 2007 zahlásil sťažnosť, ktorú 19. marca 2007 písomne doplnil (odôvodnil). Špeciálny súd predkladal spis na rozhodnutie o sťažnosti najvyššiemu súdu 19. marca 2007, k jeho prevzatiu najvyšším súdom došlo 20. marca 2007. Najvyšší súd o sťažnosti sťažovateľa

rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007. Sťažovateľ tvrdí, že jemu bolo rozhodnutie najvyššieho súdu doručené 13. apríla 2007.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností z hľadiska požiadavky urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy vychádza so svojej judikatúry, podľa ktorej jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 199/05, II. ÚS 142/07).

V zmysle citovanej judikatúry v spojení so zisteniami ústavného súdu vyplýva, že špeciálny súd aj najvyšší súd v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu postupovali v súlade s ústavnou požiadavkou urýchleného rozhodovania, rešpektujúc tým aj právo sťažovateľa na kontrolu zákonnosti väzby v pravidelných intervaloch. K tomuto záveru dospel ústavný súd na základe skutočnosti, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu ani konanie o sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu, ktorým bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá, nepresiahlo (na tom-ktorom stupni) lehotu trvajúcu jeden mesiac. Ústavný súd z uvedených dôvodov túto časť sťažnosti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu počítajúc začiatok lehoty od doručenia podania 29. januára 2007 inému orgánu činnému v trestnom konaní (neskôr posúdeného ako žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu), ústavný súd pripomína, že je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), z čoho vyplýva, že môže posudzovať porušenie práv sťažovateľa len postupom a rozhodnutím tých orgánov, ktoré sťažovateľ v sťažnosti – v jej petite – označí. V danom prípade sťažovateľ označil za porušovateľov svojich práv špeciálny súd

a najvyšší súd, preto ústavný súd nemohol posudzovať postup iných orgánov činných v trestnom konaní v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu z hľadiska namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

17. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru v súvislosti s tým, *„že dôvody vyšetrovacej väzby uvedené súdom nezodpovedajú údajom z vyšetrovacieho spisu, a zákonným požiadavkám na uvalenie väzby, resp. v skutočnosti neexistujú zákonné dôvody, lebo aj stíhaný tr. čin je porušením tzv. princípu špeciality a už pred začatím vyšetrovania bol premlčaný“*, k porušeniu ktorých malo dôjsť uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007, *„skúmaním“* špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 7/05-154 z 18. mája 2007 a rozhodnutím o nevyhovení žiadosti o prepustenie špeciálnou prokuratúrou č. k. VII/2 Gv 7/05-156 z 24. mája 2007.

Aj v tejto časti vo vzťahu k rozhodnutiu špeciálneho súdu a najvyššieho súdu je sťažnosť sťažovateľa z dôvodov uvedených v bodoch 1 a 2 odôvodnenia tohto rozhodnutia zjavne neopodstatnená.

Vo vzťahu k námietkam voči špeciálnej prokuratúre nie je vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy daná právomoc ústavného súdu.

18. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 47 ods. 3 ústavy, v čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny, ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mali dopustiť špeciálny súd uznesením sp. zn. BB-Pšv 1/06 z 9. marca 2007, najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 16/2007 z 29. marca 2007, ako aj ústav na výkon väzby svojím postupom, a to tým, že sťažovateľovi, ktorý je väzobne stíhaný a nachádza sa v ústave na výkon väzby, nebol v tomto zariadení zabezpečený prístup k Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Uvedenú skutočnosť považuje za jeho znevýhodnenie oproti „prokurátorovi, ako

protistrane“. Rovnako sťažovateľ namieta, že mu je umožnené vyhotovovať kópie listín súvisiacich s jeho trestným stíhaním iba za náhradu. V týchto skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie rovnosti zbraní, *„ktorá sa prejavuje v rozdielnosti povolených možností prístupu k zákonným normám a judikátom potrebným pre plnú prípravu svojej obhajoby, resp. prokurátor ma prístup k údajom bez poplatkov, avšak“* sťažovateľ *„iba oproti finančnej úhrade“*.

Podľa § 36 ods. 2 druhej vety vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 437/2006 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu väzby, na ktorú sa sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom odvoláva, obvinenému sú prístupné v čitárni knižnice (v ústave na výkon väzby, pozn.) všetky všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré sa vyhlasujú uverejnením v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby účinného v relevantnom čase (ďalej len „zákon o výkone väzby“) na uplatnenie a zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov podľa tohto zákona má obvinený právo podávať žiadosti, sťažnosti a podnety štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktoré sú príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv, ako aj medzinárodným orgánom a medzinárodným organizáciám, ktoré sú podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv; ústav je povinný bezodkladne zabezpečiť ich odoslanie bez toho, aby zisťoval odosielateľa.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o výkone väzby ak o to obvinený požiada, umožní sa mu rozhovor s riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru a s osobami a zástupcami orgánov uvedených v § 59 a § 60 v čase, keď vykonávajú dozor alebo kontrolu v ústave.

Podľa § 59 zákona o výkone väzby dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor dozerá na to, aby v miestach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, disciplinárne tresty vojakov, ochranné liečenie, ochranná výchova, ústavné liečenie alebo ústavná výchova na základe rozhodnutia súdu, ako aj v celách policajného zaistenia, boli držané osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Z citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva, že prípadné sťažovateľom namietané porušenie práva na prístup k Zbierke zákonov Slovenskej republiky tento mal a mohol uplatniť pre iným orgánom verejnej moci prostredníctvom jemu dostupných právnych prostriedkov. Zo sťažnosti pred ústavným súdom však nevyplýva, že by sťažovateľ využil tieto právne prostriedky ochrany jeho práv, ktoré mu zákon účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

Navyše sťažovateľ v súvislosti s porušením označených práv postup príslušnej prokuratúry nenamietal.

V súvislosti s namietaným porušením rovnosti zbraní z dôvodu nutnosti zaobstarávania si kópií listín za náhradu ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Z judikatúry ESĽP, ako aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rovnosť medzi obvineným a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (napr. rozsudok ESĽP vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. februára 1997, § 53, III. ÚS 186/02).

Podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku obvinený aj obhajca majú právo nazerat' do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a časti spisu obsahujúcej údaje o totožnosti chráneného svedka, ohrozeného svedka alebo svedka, ktorého totožnosť je utajená, a krycie údaje o totožnosti agenta, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich častí. Také isté právo má zákonný zástupca obvineného, poškodeného a zúčastnenej osoby, ak tieto osoby sú pozbavené spôsobilosti na právne úkony alebo ich spôsobilosť na právne úkony je obmedzená.

Podľa názoru ústavného súdu nielen citované, ale ďalšie ustanovenia Trestného poriadku dostatočným spôsobom zabezpečujú sťažovateľovi možnosť „hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ho podstatne neznevýhodňujú v pomere k prokurátorovi“. To znamená, že sťažovateľ má k dispozícii právne prostriedky na to, aby mohol predkladať svoje argumenty orgánom činným v trestnom konaní a všeobecným súdom bez toho, aby nevyhnutne musel vyhotovovať „*fotokópie dokumentov, alebo iných materiálov použitých/vzniknutých v tr. konaní*“.

Ak sa však sťažovateľ dobrovoľne rozhodne obstarat' si kópie spisu alebo jeho častí zákonná úprava stanovuje, že v takom prípade musí znášať náklady na ich vyhotovenie. Z tohto pohľadu, ak by orgány činné v trestnom konaní alebo súd postupovali inak, nebol by ich postup v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o pridelenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie pred ústavným súdom z dôvodu, že od začiatku roka 2004 nemá žiadny príjem.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak o to takáto osoba požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľa, ktoré sú viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody. Rovnako bolo bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008